

நல்வழியும்

கதைக் குறிப்பும்

இது

வாழ்குடை, வேங்கடராம சாஸ்திரிகள்
எழுதியது.

ஆர். கணபதி அண்டு கம்பெனி
பொம்பூர், சென்னை.

1918

சாய்காட்

முகவுரை.

நலவழி எனபதற்கு நல்ல நீதிமார்க்கங்களைக் கற்பிக்கும் நூலென்று பொருள். இதனை ஒளவையென்ற தமிழ்ப் பண்டிகை இயற்றினள். சிலர் ஒளவை யென்னும் பெயரோடு இருவர் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். இன்னுளு சிலர் அதிகபான் கொடுத்த அமிருத மயமான நெல்லிக்கனியை உண்டதனால் ஒரே ஒளவையே நெடுங்காலம் வரையில் ஸ்தித்திருந்தாளென்று எண்ணுகின்றனர். அவ்வையம் எங்ஙனமாயினுமாக.

ஒளவை பகவனென்ற அந்நணனுக்கும் ஆதியென்பவனுக்கும் பிறந்தவள; கபிலர், திருவள்ளுவர் முதலான நல்லிசைப் புலவர்களின் சகோதரி; சைவசமயத்தவள; தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரையும் சிற்சில பிரபுக்களையும் பாடிப் பரிசில் பெற்றவள; இவள் சரித்திரத்தினால் ஏழைகளிடத்தில் அதிக இரக்கமுள்ளவளென்பது தெரியவருகிறது. இவள் இயற்றின வேறு நூல்கள வேழமுகம், விநாயகரகவல், ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, அசுதிக்கோவை முதலியன.

பிரதமபாடசாலை (ப்ரைமெரி ஸ்கூல்) மாணவர்களின் உபயோகத்திற்காக உலகநீதி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை என்ற நான்கு புத்தகங்களுக்கும் உரையும் கதைக்குறிப்பும் ஏற்கெனவே எழுதுவித்து வெளிப்படுத்தியிருக்கிறோம். இது நலவழியும் கதைக்குறிப்பும் சேர்ந்தது. பிள்ளைகளுக்கு நீதி மத சம்பந்தங்களான சரித்திரங்களைக் கற்பிப்பதற்கு இவைபோன்ற சிறு நூல்கள் இன்றியமையாதன. சில ஆசிரியர் உரையினும் அரும்பதவுரையே மிக நன்றென்றமையால், இதில் அரும் பதங்களுக்கு மாத்திரம் உரை எழுதியிருக்கிறோம். இதுபோலவே மூதுரைக்கும் விரைவில் வெளிவரும்.

பெரம்பூர் }
கொண்டி }

ஆர். கணபதி அண்டு கம்பெனி.

நல்வழியும்

கதைக் குறிப்பும்

கடவுள் துதி.

பாலுந் தெளிநேனும் பாகும் பருப்புமிறை
நாலுங் கலந்துனககு நானறருவேன்—கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுககறுத் தாமணியே கீயெனக்குச்
சங்கத் தரிழ்முன்றுந் தா.

அந்நம்பத் துரை:—கோலம்-அழகு. துங்கம்-பெருமை. தா-பரி
சத்தம். சங்கம்-மதுரையிலிருந்த தமிழ்ச்சங்கம். முத்தமிழ்-இயல் இசை
நாடகம். தா-கொடு.

நூல்.

1. கதை:—முன்னொருகாலத்திலுள்ள பாகீரதி யாழ்வாறு
கரையில் ஒரு கிராமம் இருந்தது. அதில் ஒரு பெரிய பிரபு
இருந்தார். அவருக்கு நெடுநூலம் வளையில் புத்திரன்
பிறக்கவில்லை. அவர் மனைவி தனக்குப் புத்திரன்பிறக்கால்
காட்டில் வனதேவதைக்கு அன்னம் படைப்பதற்காகப் பிரார்த
னை செய்துகொண்டாள். அவளபெயர் சுஜாதை. அந்-
வருஷத்திலேயே அவளுக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது.
அவன் பின்பொருநாள் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு
வனதேவதைக்கு அன்னம் படைப்பதற்குக் கோழியோடு
போனான்.

அப்போது காட்டில் ஓர் அரசமரத்தடியில் கவுதம
புத்தரென்பவர் பசியோடு உட்கார்ந்திருந்தார். சுஜாதையும்

தோழியும் அவரை உண்மையான வனதேவதை யென்று நினைத வத் தாங்கள் சொண்டுபோயிருந்த அன்னத்தையும் பலகாண்களையும் அவருக்குப் படைத்தார்கள். புத்தர் அவற்றை நன்றாகவுண்டு பசியாறிக் களைதெளிநது “அம்மா! நான் வனதேவன் அல்லன்; சாதாரணமான ஓர் எளிய மனிதன். நவ்வழியைத் தெரிநதுகொள்ள வேண்டுமென்று சிலவருஷங்களாக இப்படிக் காட்டில் அலைந்து திரிநதுவருகிறேன். உங்களுக்கு எதேனும் தெரிந்திருந்தால் சொல்லுங்கள்.” என்று சொன்னார்.

சுஜாநை, “ஐயா! நான் பெண்பால். எனக்கு அதிகமாகத் தெரிநதிருத்தல் முடியாது. எனென்றால், நான் புருஷர்களே மால்ப் பலதுறைகளையும் கற்பிக்கின்ற சாஸ்திரங்களைப் படிக்கவில்லை. அன்றி அவற்றைத் தெரிநதுகொண்டிருக்கும் பெரியவர்களோடும் நெருங்கிப் பழகவில்லை எனக்குத் தெரிநதிநது யுண்டொன்றுதான்: ஆடுக்கும். அதுவும் என்னுடைய ஒழுக்கேயன்றி வேறன்று. ‘நன்மை விதைத் தால் நன்மை விளையும்; தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும்.’ மனச்சாக்குக்கு விசேஷத்தில்லாமல் தூயவரையில்தான் நன்மைகளையே செய்துவந்திருக்கிறேன். அந்நன்மைப்பயிர் எனக்கு இப்போதே விளைநது பலன் தராவிட்டாலும் மற்றொரு பிறப்புக்காவது நிச்சயமாகப் பலன் தரும். என் குழந்தையை நான் பார்ப்பதுபோலவே எல்லாவுயிர்களையும் அன்புபாடு பார்த்து வருகிறேன். இநதக் காரணத்தினால் கடவுள் பார்வையும் எனமீது அன்புள்ளதாகவே யிருக்குமென்பது நிச்சயம். இநகே எனக்குக் கிடைக்கும் சுகதுக்கங்களையாவும் கடவுளால் அனுபவிப்பதென் வினைப்பயன்கள்தாம். அதனால், மரணத்துக்கும் நான் பயப்படவில்லை. எது நடந்தாலும் எனக்குச் சந்திதாஷ்டமேயாம். நான்

உலகத்திலிருக்கும் வரையில் பிறருக்குத் தீமைகளைச் செய்யாமல் நன்மைகளையே செய்யவிரும்புகிறேன். இவ்வொன்றுதான் நான் விரும்புவது. இக்கோட்பாடுகளைத் தங்கள் போன்றவர்கள் எப்படி அங்கீகரிப்பார்களோ' என்று கூறினான்.

கவுதமபுத்தர் “அம்மா! சுகத்தைக் கண்டறியும் மார்க்கம் தங்களுக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது. மனச் சமாதானம் எவற்றிலும் உயர்ந்தது. இதுதான் சாஸ்திரங்களின் சம்மதம். தங்களுக்கும் தங்கள் அன்புள்ள குழந்தையையும் கடவுள் எப்போதும் காப்பாற்றுவார்” என்று விடையளித்து அதுக்கிரகம் பண்ணிப் போனார். ஆதலால், பாவத்தை யொழித்துப் புண்ணியம் செய்வதுதான் சாஸ்திரங்களின் சம்மதமென்று இதனால் வெளியாகின்றதல்லவா?

புண்ணியமாம் பாவம்போம் போனநான் செய்தவவை மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வைத்தபொருள்—எண்ணுககால் ஈதொழிய வேறில்லை எச்சமயத் தோர்சொல்லும் தீதொழிய நன்மை செயல்,

புண்ணியம் ஆம்—புண்ணியத்தால் எல்லா நன்மைகளும் ஆகும். பாவம் போம்—பாவத்தால் நன்மை யெல்லாம் போகும். தீது ஒழிய-துன்பம் நீங்க.

2. கதை:—சில காலத்துக்கு முன்பும் தென்னிந்தியாவில் குமணன் என்று ஒரு சிற்றரசன் இருந்தான். அவன் நாளடைபாறும் யாசகர் விரும்பினவற்றை விருப்பத்தோடு கொடுத்துவந்தான். அவன் சகோதரன் பெயர் இளங்குமணன். அவன் பிறருக்கு உதவி செய்வதில் கொஞ்சமும் எண்ணவில்லாதவன். அவன் கன் முத்த சகோதரன் யாசகர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்

துப் பொக்கிஷங்களை வரட்டிவிடுகிறான் என்று மந்திரி முதலானவர்களிடத்தில் எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான். அவன் ஒரு காள சில நண்பர்களின் தூர்ப்போதனையின்மீது இராஜ சலாக்குச் சென்று குமணனை வணங்கி 'அண்ணா! தாங்கள் இது வரையில் மாசகர் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்து அவர்கள் மனத்தைச் சந்தோஷிப்பித்து வந்திருக்கிறீர்கள். நான் தங்கள் சகோதரன். நான் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்வதற்கு நெடுநகாலமாக ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். அவ்விருப்பத்தைத் தாங்கள் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

குமணன் உடனே சிங்காதனத்தை விட்டுக் கீழே பிறங்கிவந்து அவனைக் கட்டிக்கொண்டு 'இளம குமணா! நீ இன்று முதல் ஒரு நாட்டுக்கு அரசனாக இருந்தாவா! எனக்குச் சொந்தமான எல்லாவற்றையும் நான் இச்சபையார் அறிய இப்போது உனக்குக் கொடுத்து விட்டேன்' என்று சொல்லி அப்போதே வனத்துக்குச் சென்று விட்டான். இளம் குமணன் உடனே இராஜ்யத்தைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டு கெட்ட வெண்ணத்தினால் தமையன் தலையைக் கொண்டு வருகின்றவர்களுக்கு ஐந்தாறு வராகன் இனம் கொடுக்கப்படும் என்று பறைசாற்றுவித்தான். சிலநாள்களுக்குப் பிற்பாடு, பெருஞ்சித்திரை என்ற ஒரு தமிழ்ப்புலவர்காட்டிலிருந்த குமணவள்ளலைக்கண்டு 'அரசரே! நான் ஒரு தமிழ்ப்புலவன். இரண்டு நாட்களாகத் தங்களைத்தேடி இந் தக்காட்டில அலைந்து திரிந்து வருகிறேன். எனக்கு 'நாவது வெகுமதி கொடுக்கவேண்டும்' என்று ஒரு பாட்டுப் பாடினார். குமணவள்ளல் கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமையினால் 'புலவரே! எந்தலையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் என் தம்பியின் கையில் கொடுத்தது அதன் விலையாகிய ஐந்தாறு வராகனைப் பெற்றுச் செல்லும்' என்று சொல்லி அவரிடம்

வானைக்கொடுத்துத் தலை குனிந்து நின்றான். ஆதலால், உயர்ந்த சாதியென்பது குமணாளனலைப்போலப் பிறருக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கலினால் உண்டாகுமே யல்லாமல் பிறந்த குலத்தினால் மந்திரம் உண்டாகாட்டாது.

சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையின்—மேதினியில்
பட்டார் உயர்ந்தோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி

சாற்றுங்கால்-சொல்லு மிடதது. நெறிமுறை-வழியின் ஒழுங்கு. மேதினி-பூமி. பட்டாங்கு-உண்மைநூல்.

5. கதை:—வெகுகாலத்துக்கு முன்பு சந்திரகுலத்தில் ராஜாதேவரென்று ஒருசார் இருந்தார். அவர் உடல் நிலையற்றது; தருமம் நிலைபெற்றது என்று கெரிந்துகொண்டிதம்மை விரும்பிவந்த யாசகர்களுக்கு இல்லை யென்மாம் எல்லாவற்றையும் விருப்பத்தோடு கொடுத்துவிட்டுத் தாம் காட்டுக்குச் சென்று வசித்துவரத்தொடங்கினார். அங்கு நாற்பத்தெட்டு நாட்கள வரையில் பட்டினி கிடந்து நடத்தவேண்டிய ஒரு பெரிய விரகத்தை அவர் பக்தியோடு முடித்து விட்டுப் பாசனை பண்ணப் போனார். அப்பொழுது ஒரு பிச்சைக்காரன் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்து ‘ஐயா! நான் மிகவும் பசியோடிருக்கிறேன்; எநாவது கொஞ்சம் உணவு தாருங்கள! உங்களுக்குப் புண்ணிய முண்டாகும்’ என்று கெஞ்சிக் கேட்டான், அவர் அவனுக்குத் தமது உணவில் பாதியைக் கொடுத்து ‘உண்டிபோ’ என்று சொன்னார். பின்பு மற்றொருவனும் அப்படியே வந்து பசியென்று சொல்லி யாசித்தான். அவனுக்கு இருந்தவற்றில் பாதியைக் கொடுத்த

துச் 'சாப்பிட்டுப்போ' என்று அனுப்பினார். பிற்பாடு இளைத்த நாயொன்று பசியால் வருந்திவந்தது வாலேக் குழைத்து நின்றது. அவர் பிச்சத்தை அதற்கு வைத்துவிட்டுத் தாம் சந்தோஷமாகத் தண்ணீரைப் பருகினார். அப்போது கடவுள் வந்து அவர் கருணையை மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, அவர் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்து, ஹைந்தார். அவரைப்போல இல்லையென்னாமல் அன்போடு கொடுப்பவர்களுக்குக் கடவுள் அருள் காண யுண்டாகும்.

இடும்பைக் கிடுமரை சியலுடம்பி தன்றே
 இடும்பொய்யை மெய்யென் றிராதே— இடுங்கடுக
 உண்டாயி னுண்டாரு முழிற் பெருவலிநோய்
 விண்டாரைக் கொண்டாடும் சீடு.

இடும்பை-துன்பம். இடும்பை-அமைந்திருக்கும் பையாகும். கடுக-சிக்கிரமாக. 'நோய்-பிறவிநோய். விண்டாரை-நீக்கின ஞானிகளை. வீடு-முத்தியுலகம்.

4. கதை:—ஆதிகாலத்தில சூரியவம்சத்தில் சகர னென்று ஒரு மன்னவன் இறந்தான். அவனுக்குச் சாகரர் என்று அறுபதாயிரம் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவர்கள் தங்களை தந்தையின் யாகக்ருதிரையைக் கண்டுபிடிக்கும்நிமித்தம் பாதாளத்துக்குப்போய அங்குத் தவமசெய்துவந்த கபில மகா முனிவருடைய தவத்தீயினால் அனைவரும் சாம்பலாய் விட்டார்கள். சகர மன்னவன் தன் புத்திரர்களுக்கு நற்கதியை உண்டிபண்ணுமபொருட்டுச் சுவர்க்க லோகத்திலிருந்த கைகாந்தியைப் பாதாளத்துக்குக் கொண்டுவரப் பலவாறு பிரயத்தனம் பண்ணினான். எவ்வளவு செய்தும் அவனால் அக்காரியம் முடியவேயில்லை. இரண்டாவது அவன்புத்திரர்கள் அம்சமந்தனென்பவன் தந்தையைப்போலத் தானும்

முயற்சிசெய்து காரியசித்தி பெறாமலேயே இறந்துபோனான். மூன்றாவது அவன் புத்திரனாகிய திலீபன் கங்கையைக்கொண்டு வருவதற்கு நிரவும் புகலும் ஓயாமல் உழைத்துவந்தான். அந்தப் பெருங்காரியம் அவனாலும் முடியாமற் போயிற்று.

அப்புறம் திலீபனுக்குப் புத்திரன் தோன்றினான். அவன் பெயர் பகீரதன். அந்த மன்னவன் தன் இராஜ்யத்தை மந்திரிகரிடத்திலு ஒப்புவித்துவிட்டுப் பனிமலையோரத்திலுள்ள மதேவனை நினைந்து பெருந்தவம் புரியத்தொடங்கினான். அப்போது அந்தக் கடவுள் வந்து 'அரசனே! கங்கையின் மீயகந்தைகளை சிவபெருமானே யல்லாமல் வேறொருவரும் தாங்கமாட்டார்கள். ஆதலால், முதலில் கங்கையை யும் பின்பு சிவ பெருமானையும் உன் தவத்தினால் சந்தோஷப்படுத்து. காரியம் அதுகூடலாகும்' என்று சொல்லிப் போனான். பிற்பாடு பகீரதன் கங்கையை நினைந்து மேடுமீங்காலம் வரையில் தவம்பண்ணினான். அப்புறம் கங்கை எதிரில் வந்து 'அரசனே! உன் தவத்தினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன். நான் பூமியிற் பாய்ந்தால் பூமி பிளவுண்டு எண்ணிறந்த ஜீவவர்க்கங்களை நாசமடைந்துபோகும். அங்குள்ள ஆகாமலிருப்பதற்கு என் வேண்டுகோலை ஒருவர் முன்னின்று தடுக்கவேண்டும். அதற்குச் சிவபெருமான் ஒருவர் தாம் சக்தியுள்ளவர். ஆதலால், அவரை முதலில் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்!' என்று சொல்லிப்போனான்.

பின்னர், அம்முயற்சியுள்ள அரசன் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம்செய்யத்தொடங்கினான். சில வருஷங்களுக்குப் பின்பு அந்தக் கடவுள் வந்து 'தருமபுத்தியுள்ளவனே! உன் விருப்பத்துக்குச் சந்தோஷிக்கிறேன். சீக்கிரம் கங்கையை வரடபண்ணு' என்று சொன்னார். பகீரதன் கங்கை

யைப் பிரார்த்தித்த மாத்திரத்தில் கங்கை மீகுந்த வேகத் தோடு நிலத்தில் இறங்கினான். சிவபெருமான் தம் சாமர்த்தியத்தினால் அக்கங்கையைத் தம் சடைமுடியில் அடக்கி அதன் வேகத்தைக் குறைத்து வேண்டிய அளவு நிலத்தில் விட்டார். பகீரன் அதற்கு கங்கையாற்றைப் பாதாளத்துக்குக் கொண்டுசென்று இறந்துபோன தன் பாட்டன்மார்க்களின் எலும்புகள் குவையலில் படியப்பண்ணிப் பிதிர்களுக்குப் புண்ணியலோகத்தை உண்டாக்கினான். அன்று முகல் கங்கையாறு அவன் பிரயத்தனத்தினால்தான் வடவிரதியாவில் பெருகிவருகின்றது. ஆலால பிரயத்தனப்படுகின்றவர்களுக்கெல்லாம் எழுந்த காரியம் நிறைவேறி விட மாட்டாது. ஆகுநகாலய வந்தால்தான் ஓவ்வொன்றும் நிறைவேறும்.

எண்ணி யொருசரும யார்க்குஞ்செய் யொல னாது புண்ணியம் வந்தத்ப் தம் போதலலால்—உண்ணில்லான் மாநாய் விழுவெறிந்த மாத்திரைக்கோ லொக்குபே ஆங்கால மாடு மவர்க்கு.

மாத்திரைக் கோல்-அளவு கோல். ஆம்-ஆகும்.

5. கதை:—அராபி தேசத்தில் அலநாவூர் என்று ஒரு வந்தகச்சிதாவன் இருந்தான். அவனுடைய பதினெட்டாவது வயதில் நகரை இறந்துபோனான். கணக்குப் பார்க்கும் போது எல்லாம் போக அவனுக்கு ஐம்பது ரூபாய்தான் ஆஸ்திமிருந்தது. அலநாவூர் அப்பணத்தை முதலாகவைத்துக் கொண்டு கண்ணாடிச் சாமான்கள வாங்கி வியாபாரம் பண்ணத் தொடங்கினான். கடைசியில் ஜனங்கள் வரத்துப்போக்கு அதிகமாகவுள்ள ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவன் திரைதோறும் வியாபாரம் செய்வது வழக்

கம். ஒருநாள அவன் மலை நான்குமணிக்குத் தன் கடை மேடையில் உட்கார்ந்து ஒருபெரிய பிரப்பங்கூடையில் கண்ணாடிப் பாத்திரங்களை அடுக்கிக் காலமாடடில் வைத்துக் கொண்டு பிஷ் வருமாறு ஆலோசிக்கலானான்.

“நம்மிடத்தில் இப்போது ஐயபது ரூபாய்க்குக் கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றைத் தலையிலெடுத்துக் கொண்டு தெருவில் திரிந்தால் நூறு ரூபாய்க்கு விற்கலாம். அந்த நூறு ரூபாய்க்கும் சாமான்கள் வாங்கி அவ்வாறே விற்றால் அஃது இருநூறு ரூபாயாகும். அவ் விருநூற்றையும் நம் வர்த்தகத்தினால் நானூறுக்கலாம். அதற்கு மேல தினநகோஷம் தலையில் தூக்கித் திரிய வேண்டாம். நல்ல விடத்தில் ஒரு கடையை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு கண்ணாடி வர்த்தகம் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம். அதில் ஒன்றுக்குப் பத்துயிறும் லாபம் வரும். எல்லாச் செலவும் போக ஐந்து வருஷத்துக்குள் பத்தாயிரம் ரூபாய் நமக்கு முதல் சேர்ந்துவிடும். அப்புறம் இரத்தின வியாபாரியாகிப் பத்து வருஷங்களுக்குள் இலக்ஷாதிகாரியாகலாம். பிற்பாடு நாம் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். அடுத்த வருஷத்தில் நமக்கொரு குழந்தை பிறந்து தவழ்ந்து விளையாடும். ஒருநாள் மனைவி விட்டுவிடவேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும்போது குழந்தை வறிடடமும். நாம் ‘தடிக்கமுலை! குழந்தையை அழ விடுகிறாயா?’ என்று அவளுக்கு ஐயபடி ஓர் உதை கொடுப்போம்” என்று காலின் கீழிருந்த கூடையை உதைத்தான். உடனே அதுலிருந்த கண்ணாடிச் சாமான்கள் நிலத்தில் விழுந்து ஒன்றுக்கும பயனிலலாமல் உடைந்து போயின.

அப்புறம் அவநாஷர் அறிவு தெளிந்து ‘அந்தோ! என்ன காரியம் செய்துவிட்டோம்! மனோராஜ்யம் செய்து

முதலுக்கே கேட்டை உண்டுபண்ணிக் கொண்டோமே' யென்று அதிகமாக அழுது வருந்தினான். அவன் முதலில் மனோராஜ்யம் செய்திராவிட்டால், அவன் விபாபாரம் படிப் படியாக விருத்தியாகுமல்லவா? ஆதலால், அவனைப் போலவே மனிதர்களிற்பலர் மனோராஜ்யத்தினால் அரியாயமாக அழிந்து போகிறார்கள்.

வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போயினென்றும் போகா—இருந்தேங்கி
நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுநூரம் தாம் நினைந்து
துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்.

வாராத-வாராதவைகள். துஞ்சுவது-இறப்பது. மாந்தர்-மனிதர்.

3. கதை:—ஒரு காந்தில் வான்கோழி யொன்று தானும் மயிலைப்போல அழகாக வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டது. அப்பறவை தோகையினுல்தான் மயில் அழகாக இருக்கிறதென்று நினைத்துக் காட்டில் உதிர்ந்துகிடக்கும் மயிலிறகுகளினால் நன்னை நன்றாய்ச் சிங்காரித்துக் கொண்டது. அப்புறம் அந்த அழகில்லாத வான்கோழியின் இனத்தில் சேர்ந்துவசிக்க இஷ்டமுண்டாதுவிலை. அது மெள்ள மெள்ள மயில்களோடு கலந்து அவற்றைப் போலத் தானும் தன்னுடைய இறகை விரித்து ஆடத் தொடங்கிற்று. இரண்டொரு நாட்களில் வான்கோழியின் விகார நடையும் அஃது ஒட்டவைத்துக் கொண்டிருக்கும் நங்குள் சிறகுகளும் மயில்களுக்குத் தெரிந்தன. பிற்பாடு, அவைகள் ஒன்று சேர்ந்து அந்தப் பறவையைக் கொத்திக் கொத்தி அதன் எல்லாச் சிறகுகளையும் பிடுங்கி பெறிந்துவிட்டன. வான்கோழி அதிக அழகைக் காண்பிக்க ஆசையப்பட்டதற்கு

உள்ள அழகுந் இல்லாமற் போயிற்று. அம்மூட்பறவை அப்புறம் தன்னுடைய வாண்கோழியின் இனத்தில வந்து சேருவதற்கு வெட்கப்பட்டு வருந்தி அந்த அவமானத்திலே லேயே உயிரைவிட்டது. ஆகலால், நாமும் அவ்வாண் கோழியைப்போலப் பிறருடைய செல்வம் பொருள முதலிய வற்றைக் கண்டு ஆசைப்படலாகாது.

உள்ள தொழிய வொருவர்க் கொருவர்க்கும்
கொள்ளக் கிடையா குவலயத்தில்—வெள்ளக்
கடலோடி மீண்டு கரையேறி னுலென்
உடலோடு வாழு முயிர்க்கு.

கிடையா-கிடைக்கமாட்டா. குவலயம்-பூமி.

7. கதை:—முற்காலத்தில் அங்காக்காரன் எனறு ஓர் அரக்கன் இருந்தான். அவன் பிரபலதேவனைக்குறித்து நெடுங் காலம் வரையில் கந்தையாகத் தவம் செய்கொண்டிருந்தான். ஒருசமயத்தில் அக்கடவுள் அவனுக்கு எதிரில் வந்து 'உன் தவம் பயன்தரும்காலம் வந்தது. உன் விருப்பத்தைச் சொல்' என்றுகேட்டார். அகரன் 'கருணைக் கடலே! என்னுடல் வஜ்ரமயமாக மாறவேண்டும். எப்படிப்பட்ட தெய்வப் படைகளுக்கும் அந்நேப பிளக்கும் சக்தி இருக்கலாகாது. இதுதான் அடிமீன் விரும்பும வரம்' என்றுகேட்டுக் கொண்டான். கடவுள் 'அரக்கர்தலைவனே! இன்றுமுதல் உன் விருப்பப்படியே உன்சீரம் வஜ்ரமாக மாறிவிடும். ஆனால், இடக்கரத்தின் அகமகைமாத்நிரம் சாதாரணமாக இருந்து வரட்டும். அவ்விடமகான் உனக்கு உயிர்நிலை. அதனை எப்போதும் காப்பாற்றிக் கொண்டிவா' என்று சொல்லி மறைந்தார்.

அங்காரகாசரன் அன்று முதல வஜ்ஜவடல பெற்று அதனால் கருவமடைந்தவனாகித் தேவர்களையும் மதியாமல் அக்கிரமம் செய்துவந்தான். அவன் தனது இடக்கரத்தில் எப்போதும் வில்லைத் தரித்துவந்த படியினால், அவனைக் கொலவதற்கு நெடுங்காலம் வரையில் ஒருவராலும் முடியாமற்போயிற்று. பிற்பாடு, உஜ்ஜயினி யென்னும் பட்டணத்துக் கரசனாகிய சண்டமகாசேனனென்பவன் அவ்வகரன் நிஷ்டையிலிருக்கும் சமயம் பார்த்து எதிரிதொன்று 'சண்டைக்கு வா' என்று அழைத்தான். அகரன் அலக்கரத்திலுள்ள ஜடமாலே பிடித்துக் கொண்டிருந்தபடியினால் இடக்கரத்தை தூசுகி சிரித்துச் 'சுற்றிய பொறுத்துக்கொள்' என்று சைகை பண்ணினான். சண்டமகாசேனன் அதுதான் சமயமென்று வில்லை பூட்டிச் சித்தப்படுத்தி யிருந்த அம்பை இழுத்துவிட்டான். அப்பொழுது அகரன் கரத்தில் புகுந்தபடியினால் அவன் அந்நிமிஷத்திலேயே நிலத்தில் விழுந்து மடிந்து போனான். ஆதலால், ஒருவன் எப்படிப்பட்ட வுயர்ந்த வுடலை பெற்றிருந்தாலும், ஒருநாளில் அழிந்துபோவது நிச்சயம்.

எல்லாப் படியாலும் மெண்ணினு லீவாடம்பு
பொல்லாப புழுமணிகளாய புன்குரம்பை—நல்லார்
அறிந்திருப்பாரா ரா, மலிவு லாங்கமல நீர்போல
பிறிந்திருப்பாரா பேசார் பிறர்க்கு.

பொல்லா-கெட்ட. மலி-நிறைந்த. புன்குரம்பை-அற்பவீடாகும். கமலநீர்-தாமரையிலேயின் நீர். பிரிந்திருப்பார்-உலகத்தில் வேறுபட்டிருப்பார்கள்.

8. கதை:—ஆதிநாளில் அஸ்தினுபுரத்தில இருந்த திருகராஷ்டிர மன்னவனுக்குத் துரியோதனன் முதலான

நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்களென்று படித்திருக்கிறீர்களால்
லவா? அந்தத் துரியோதனன் தன்னுடைய சிறிய தந்தையின்
புத்திரர்களான பாண்டவர்களின் இராஜ்யத்தைச் சூதாட்டத்
தினால் அக்கிரமம் செய்து அபகரித்துக்கொண்டான். அவர்
கள் ஒன்றும் மறுத்துச் சொல்லாமல் அப்போதே காட்டுக்
குச் சென்று விட்டார்கள். ஆனாலும், துரியோதனுக்கு
மாத்திரம் அவர்கள் இராஜ்யத்தினால் கொஞ்சமும் சந்தோ
ஷ முண்டாகவில்லை. பாண்டவர்கள் திரும்பிலாது கன்
னோடு சண்டை தொடுப்பார்களென்றும், அவர்கள் ஆயுத
பலமும் செய்வபலமும் பெற்றவர்களென்றும், அவர்களைத்
தன்னை யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாதென்றும் அவன் இரவும்
பகலும் எண்ணரிட்டு வருத்தம் கொடுக்கினான். நண்பர்கள்
எவ்வளவோ சமாதானம் சொல்லியுங்கூட அவன்மனம்
தெளிவடையவில்லை. பிற்பாடு, அவன் நினைத்தபடி குரு
கேசுத்திரம் என்றவிடத்தில் இருவருக்கும் சண்டை ஆரம்ப
மாயிற்று. அந்தயுத்தத்தில் அவன் தன்பேராசையின் பல
னாக இறந்துபோய்விட்டான். அவன் உலகத்தில் இருக்
கும் வரையில் எண்ணமும் விசாரமும் அவமானமும்ல்லா
மல வேறொன்றையும் அனுபவிகுகவில்லை. ஆகலால், ஒரு
வனுக்கு ஊழ்வினையின் வண்ணம் பொருள் சேருமேயல்
லாமல் முயற்சியின்படி சேரமாட்டது. முயற்சியினால்
சம்பாதிக்கக் கூடியது மரியாதை ஒன்றே யொன்றுதான்.

சுட்டும் பொருளமுயற்சி யெண்ணிறந்த வாயினுமூழ்
கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்—தேட்டம்
மரியாதை காணும் மகிதலந்தீர் கேண்டின்
தரியாது காணும் தனம்.

சுட்டும் - சம்பாதிக்கும். தேட்டம் - தேடத்தக்கினது. மகிதலம் -
பூமி. தரியாது - நிலைக்காது. கேண்டின் - கேளுங்கள். காணும் - இரண்டும்
அசைகள்.

9. கதை:—முன்பு கோழிசேசத்தில இனையான் குடியில் மாறனாரென்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்மிடத்தில் வந்த யாசித்தவர்களுக்கு இல்லையென்னுமல ஈதலை என்றும் விரதமாகக்கொண்டவர். அதிகமான தானதருமங்களினால் அவர் செல்வம் நாளடைவில் குறைந்து அவரும் அவர் மனைவியும் இரண்டொரு சமயங்களில் பட்டினியும் இருக்கத்தொடங்கினார்கள். அப்படிப்பட்ட தருணத்தில் ஒருநாள் இரவு வீடாமழைபெய்கையில் ஒரு கிழவர் மழையில் நனைந்து அவர் வீட்டுக்கு வந்தார். மாறனாரும் அவர்மனைவியும் அவர்கையைப்பிடித்து உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுசென்று வேறு வஸ்திரம் கொடுத்தது. இனையாபாறச் செய்தார்கள். அப்புறம் அவருக்குச் சாப்பாடு அளிப்பதன் பொருட்டு மாறனார் அன்று காலையில் தாம நூற்று விடுவதற்கு வயலில் தெளித்து வந்திருந்த நெல் விதைகளை அமமையூயில் நனைந்துகொண்டு சென்று ஒரு கூடையில் வாரி யெடுத்தவந்து மனைவி கையில் கொடுத்தாா. அந்நாயகி தன் பட்டினியையும்பொருட்படுத்தாமல அவற்றைக் கழுவிச் சுத்தமாசெய்து வறுத்துக் குறறி அரிசிபாக்கிச சமைத்தாள்.

பின்பு மாறனார் கிழவரை யெழுபதிக் கைகால் முதலிய வற்றைச் சுத்தம்செய்துகொள்ளப்பண்ணி அழைத்துவந்து ஆசனத்தில் அமர்த்தி உண்பித்தார். அவ்விருவரும் வந்த விருந்தினரைச் சரியானபடி உபசரிப்பதற்கில்லையென்று வருத்தப்பட்டார்களை யல்லாமல், அன்று காலைமுதல் தாங்கள பட்டினி கிடந்ததைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவனிக்கவேயில்லை. ஆதலால், நல்ல குடியிற் பிறந்தவர்கள் கஷ்டம் வந்துவிட்டதென்று தங்களிடத்தில் வந்தவர்களுக்கு இலலையென்று சொல்லமாட்டார்கள்.

ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுடும் நானுமவ்வா
 றுற்றுப் பெருக்கா லுலகூட்டும்—ஏற்றவர்க்கு
 நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தா ரானாலும்
 இல்லையென மாட்டா ரிசைநது.

9

பெருக்கு-பிரவாகம். அடிசுடும்-அடியைச்சுடுகின்ற. ஊட்டும்-உண்பிக்கும். ஏற்றவர்க்கு-யாசித்தவர்களுக்கு. நல்கூர்ந்தாரானாலும்-பிச்சையெடுத்தாரானாலும். இசைந்து-மனம் பொருந்தி.

10. கதை:—நெடுகாலத்துக்கு முன்பு சிறுஞ்சயன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் பலவிதமான தவங்களைச்செய்து, முடிவில் ஒரு புத்திரனை அடைந்தான். அச்சிறுவன் சிரிக்கும் போதெல்லாம் வாயிலிருந்து பொன்மணிகள் உதிர்ந்துகொண்டிருக்கும். அதனால், பெரியவர்கள் அவனுக்குச் சுவர்ணஷ்டிவி என்று பெயர் வைத்தார்கள். அச்சிறுவன் வளர்பிறையைப் போல வளர்ந்து, கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து, நல்லொழுக்கத்திலும் உயர்ந்து விளங்கினான். அவன் எத்தனை தடவை சிரித்தாலும் அத்தனை தடவையும் குறைவில்லாமல் பொன்மணிகள் உதிர்கின்ற காரணத்தினால் எல்லா அரசர்களும் அவனை ஓர் அபூருவமான பிறப்பென்று கருதித் தரிசித்து வந்தார்கள். அந்தச் சுவர்ணஷ்டிவி ஒரு சமயத்தில் வேட்டையாடுவதற்குக் காட்டுக்குப் போன போது புதரில் மறைந்திருந்த ஒரு பெரும் புலி திடீரென்று பின்புறமாக வெளிப்பட்டி வந்து அவனைக்கடித்துக் கொன்று விட்டது. சுவர்ணஷ்டிவி துன்மரணமாக இறந்துபோய் விட்டான்.

அவன் மரணச் செய்தி சிறுஞ்சயனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் நிலத்தில் விழுந்து புரண்டும், தலைமயிரைப்பிய்த்தும், பலவாறு பிதற்றியும், ஊணையும் உறக்கத்தையும் துறந்

தும் கதறியழத் தொடங்கினான். இந்திரன் முதலான தேவர்களும் அவன் துக்கத்தைக்கண்டு வருந்தினார்கள். அப்புத்திரன் மரணத்துக்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா மனிதர்களும் துக்கம் கொண்டாடினார்களென்றால் அவன் அருமையைச் சொல்ல முடியுமா? சிருஞ்சயன் புத்திரசோகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் நெருப்பில விழுந்திறக்கத் தீர்மானித்தான். அப்போது நாரதமுனிவர் வந்து “அரசனே! வருத்தப்படவேண்டா. நாமனைவரும் இறப்பது நிச்சயமேயல்லாமல் இருப்பது நிச்சயமன்று: நாம் யுகயுகங்களாக அழுது புரண்டு துக்கம் கொண்டாடினாலும் இறந்தவர்கள் எழுந்துவரப் போவதில்லை. இறந்தவர்வழியை ஐருக்கின்றவர் பின்பற்றுவதுதான் உலகவழக்கம். ஆதலால், மனத்தைச் சமாதானம் பண்ணிக்கொள!” என்று அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி அவன் மரணத்தைத் தடுத்தார். ஆதலால், இறந்தவர்களை நினைந்து விண்ணுக்கு வருந்தலாகாது.

ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர்—வேண்டா
நமக்கும் அதுவழியே நாம்போ மளவும்
எமக்கென்னென் நிட்டுண் டிரும்.

ஆண்டு—வருஷம். மாண்டார்—இறந்தவர். வேண்டா—அழவேண்டா. இட்டு—யாசகர்க்குக்கொடுத்து. உண்டு—சாப்பிட்டு.

11. கதை:—காஸ்மீர தேசத்தில் உஷஸ்தி யென்று ஓர் அந்தணர் இருந்தார். அவர் சாமவேதத்தைப் பொருளோடு நன்றாக ஓதி யுணர்ந்தவர். ஒழுக்கத்தில மிகுந்தவர். அவருக்கு யாதங்களை நிறைவேற்றுவீக்கின்ற எல்லாச் செய்கைகளும்

என்றாகத் தெரியும். அந்தத் தேசத்தில் பெரும்பாலும் அவரில்லாமல் யாகங்கள் நடப்பதில்லை. ஒருசமயத்தில் அவர் இருந்தநாட்டில் மழைபெய்யாமல் பெருமஞ்சம் பரவி வருத்தந் தொடங்கிற்று. அதிகமான ஜனங்கள் உணவில்லாமல் இறந்துபோனார்கள். உஷஸ்தி என்ன செய்வார்! இருந்தவற்றைக் கொண்டு சிலநாள்காலசேஷமும் பண்ணினார். நின்று தின்றால் குன்றும் குறையும்ல்லவா? அவரிடத்திலிருந்த எல்லாத் தானியங்களும் செவ்வழிந்துபோயின. அவரும் அவர் மனைவியும் இரண்டு நாட்கள்வரையில் பட்டினி இருந்தும் பார்த்தார்கள். பிறகு அந்த உயர்ந்த அந்தணரும் அவர்மனைவியும் ஊர் ஊராகச் சென்று 'எங்களுக்குக் கொஞ்சம் உணவு தானியங்கள்! எங்களுக்குக் கொஞ்சம் உணவு தானியங்கள்' என்று கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

அங்கிருந்தவர்கள் கொடுக்க முடியாதென்றும், கொடுப்பதற்கில்லையென்றும் சொல்லிக் கையை அடைத்துக் கொண்டார்கள். பிற்பாடு அவ்விருவரும் பசியினால் வருத்த ஒருயானை பாகனைககண்டு 'அப்பா! பசியால் காதடைக்கின்றது; கண்கள தெரியவில்லை; நடை தள்ளாடுகின்றது. எங்களுக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் உணவுகொடு!' இல்லாவிட்டால் நாங்கள் இறந்துபோவது நிச்சயம்' என்று சொல்லி யாசித்தார்கள் அந்தப்பாகன் 'ஐயா! கொஞ்சம் பயற்றுச் சுண்டல் இருக்கின்றது; தருகிறேன்; ஆனால் அது யானையும் நானும் என் மனைவியும் தின்று மிகுந்த நிச்சயம்; அதனைத் தின்று கொஞ்சம் முன்பசியை ஆற்றிக்கொள்ளுங்கள்; ஆபத்துக்குப் பாபம் இல்லை;' என்று சொல்லிச் சுண்டலைக் கொடுத்தான். அந்தணரும் அவர்மனைவியும் அந்நேச சந்தோஷமாகப் பெற்றுத் தின்று பசி நீங்கினார்கள். ஆத

லால், ஒருவன் யாசகம்செய்தாவது வயிற்றுக்குச் சோறளிப்பது கடவுளுக்குச் சம்மதம்.

ஒருநா ளுணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய்
 இருநாளுக் கேலென்றால் ஏலாய்—ஒருநாளும
 என்னோ வறியாய் இடும்பைகூடர் என்வயிறே
 உன்னோடு வாழ்த லரிது.

ஒழியாய்-நீக்கமாட்டாய். வலாய்-கொள்ளமாட்டாய். என்னோ-
 உனக்காக நான்படும் வருத்தம். இடும்பை-துன்பம். கூடர்-மிகுந்த.

12. கதை:-முன்னொருகாலத்தில சோழநாடடைச்சேர்ந்த ஆறையூரில் வாணமுதலியார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு விளைநிலங்களை அதிகமாக இருந்தன. சோழநாட்டில் பாதிக்கு மேல் அவருக்குச் சொந்தமானது. அவருக்கு ஒரு புத்திரன் உண்டி. அவரிடத்தில ஏகன் என்று ஒரு அடிமைப்பறையன் இருந்தான். வாணமுதலியார் தம் புத்திரனது இளம்பிராயத்திலேயே இறந்துபோனார். அவர் இறக்கும் தருணத்தில் ஏகனை அழைத்துத் தாம நிலவறையில புதைந்து வைத்திருக்கும் ஏழு கோடி திரவியத்தையும் புத்திரனுக்கு வயது வந்த பிற்பாடு ஒப்புவிக்கும்படி அவனிடத்தில இரகசியமாகச் சொல்லி அவனேயே தம் புத்திரனுக்கு இரகசியமாகவும் நியமித்துப் போனார். ஏகன் அவர் புத்திரனைக் கவிச்சக்ரவர்த்தியான கம்பரிடத்தில கல்வி கற்கச்செய்தான். அந்தப் புத்திரன் தமிழ்ப்பாஷையைக் குறைவிலலாமல கற்று அறிவும் ஆற்றலும் அடைந்தபிற்பாடு, தந்தையின் நிலங்களைத் தானே கையபற்றி எல்லாக் காரியங்களை யும் ஒழுங்காகப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான்.

அப்புறம் ஏகன் ஒருநாள் அந்தப் புத்திரனைத்தனித்து அழைத்து யஜமானன் மரணசமயத்தில் தன்னோடு சொல்லிப்போன நிலவறையின் அடையாளத்தைத் தெரிவித்து அதிலுள்ள ஏழு கோடி திரவியத்தையும் கைக் கொள்ளும்படி கூறினான். அப்புத்திரன் அன்றிரவு நிலவறையைச் சோதனை செய்து உள்ளேபோன வாத்திரத்தில் அங்கிருந்த பூதம் ஒன்று 'ஆத்தனை நாளாக நான் இந்தப் பொருளைப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறேன். எனக்கு நல்லொழுக்கமுள்ள ஒருவனைப் பலிகொடுத்தாலன்றி உனக்குப் பொருளை ஒப்புவிக்கமாட்டேன்' என்று சொல்லித் தடுத்தது விட்டது. மறுநாள் அந்தச் செய்தியை அவன் ஏகனிடத்தில் சொல்லி 'அந்தப்பெருமபொருள பூதத்துக்கே சொந்தமாக இருந்துவரட்டும்; நமக்கு வேண்டியதில்லை; இருப்பவற்றைச் செம்மையாகக் கவனித்துக்கொண்டிவந்தால், சில வருஷங்களுக்குள் அந்தப்பொருள விருத்தியாகிவிடும்' என்று கூறினான்.

பிற்பாடு, ஏகன் அன்று நளரிரவில் அந்த நிலவறைக்குப்போய்ப் பூதத்தைக்கண்டு 'வாணமுதலியார் என்னிடத்தில் பொருளை ஒப்புவித்துப்போனார். என் அஜாக்கிரதையினால் நீ அதனைக்கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய். சொந்தக்காரனிடத்தில் பொருளை ஒப்புவிக்க வேண்டிவது எனது முதற்கடமை. என்வார்த்தையைக்கேள்! என் ஒழுக்கம் சுத்தமானது. நீ என்னைப் பலியாக அங்கேகரித்துச் சொந்தக்காரனுக்குப் பொருளை ஒப்புவித்துவிடு!' என்று கூறிக் கத்தியினால் தன் தலையை வெட்டிக்கொண்டு இறந்தான். உடனே பூதம் களிப்படைந்து புத்திரனிடத்தில் பொருளை ஒப்புவித்துத் தானும் அவனுக்கு அடிமையாகி விட்டது. அந்தப் புத்திரன் ஏகன் தனக்கு உதவி செய்ததையும் கம்பர் தனக்குக்

கலவி கற்பித்ததையும், வாணமுதலியார் தன்னைப் பெற்று வளர்த்துக் காத்ததையும்கருதித் தனக்கு ஏகம்ப வாணமுதலி என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டான். அவன் தன் பயிர்த் தொழிலை விருத்திசெய்து அதனால் வந்த செலவப் பெருக்கினால் சேரன் சோழன் பாண்டியன் என்ற மூன்று அரசாக்களையும்தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு எலலாருக்கும் மேலானவனாக விளங்குகின்றான். அக்காலத்தில் பயிரிலாவது பணத்திலாவது புகழிலாவது ஏகம்பவாணமுதலியை நிகர்த்தவன் இவர். கம்பர் முதலான மகாகவிகளும் அவனை அதிகமாகப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு பெருஞ்சிறப்பும் அவனுக்குப் பயிர்த்தொழிலினால் வந்ததேயன்றி வேறன்று. ஆதலால், பயிர்த்தொழில் எலலாவற்றிலும் சிறந்தது.

ஆற்றலு கரையின் மரமு மரசறிய
 வீற்றிருந்த வாழ்வும விழுமன்றே—ஏற்றம்
 உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்
 பழுதுண்டு வேரோர் பணிக்கு.

விழும்து-விழுந்துபோகும். ஏற்றம்-உயர்வு. பழுது-குற்றம். பணிக்கு-வேலைக்கு.

13. கதை:-௩. வட இந்தியாவில் மிகவும் எளிய ஒரு கூத்திரிய குடும்பத்தில் ஷாஹலி என்பவருக்குச் சிவாஜி என்ற ஒரு புத்திரர் இருந்தார். அவர் தம் தாயாரிடத்திலும் குருவிடத்திலும் கல்வியும் மதநூல்களும் குதிரையேற்றமும் படைக்கலப்பயிற்சி முதலாயினவும் செமமையாகக் கற்றுக் கொண்டார். அவருக்கு இராமாயணம் மகாபாரதம் என்ற

இரண்டு நூல்களிடத்திலும் ஆசையும் பக்தியும் அதிகம். அவருக்கு வயது வந்தபிற்பாடு மொகலாயர்களை அடக்கி மகாராஷ்டிர ராஜ்யம் ஒன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று.

அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் செயது முடிப்பதற்கு வேண்டிய இடம் பொருள ஏவல் முதலியவற்றில ஒன்றாவது அவருக்கு அமைந்திருக்கவில்லை. அவர் தந்தைக்கு மிகவும் சிறிய ஜாகீர் ஒன்று சொந்தமாக இருந்தது. அதற்குப் பூரை நகரம் நான் பிரதானமான பட்டணம். அவர் மெள்ள மெள்ளச் சிறிய படை ஒன்றைத் தயாரித்துக் கொண்டு பீஜப்பூர் முதலான மூன்று நகர்களை முற்றுக்கையிட்டுப் போர் செய்து தமக்குச் சொந்தமாக்கினார். பின்பு இராஜகிரியில் கோட்டை கட்டுமபோது பீஜப்பூர் அரசன் புதைத்து வைத்திருந்த பொற்கட்டிகளும் இரத்தினக் கற்களும் பெருங்குவியலாகப் பூமியிலிருந்து அவருக்குக் கிடைத்தன. அப்புறம் சிவாஜி அவற்றை முதலாகவைத்துக் கொண்டு படிப்படியாகப் பலதேசங்களை அடக்கி அத்தேச வரசர்களைத் தமக்குவருஷந்தோறும் தவறாமல் கப்பம் கட்டி வரும்படி ஏற்பாடுசெய்தார். மொகலாயவரசராகிய ஒளரங்க ஜப்பும் சிவாஜியும் வல்லமையிலும் தந்திரத்திலும் ஒருவரை யொருவர் மிஞ்சினவர்கள். சிவாஜி ஒளரங்கஜீப்பின் காலத்திலேயே அவர் அதிகாரத்தை மிஞ்சவிடாமல் அடக்கி மகாராஷ்டிர தேசங்களுக்கு அரசராகி இராஜகிரியில் அதிக ஆடம்பரத்தோடு மகுடாபிஷேகம் செய்துகொண்டார். அவர் பெயரால் பொன் வெள்ளி தாமிரங்களில் நாணயங்களும் முத்திரிக்கப்பட்டு வழங்கிவந்தன. ஆதலால், ஊழ்ப்படி நன்னிலைக்கு வருகின்றவர்களை ஒருவரும் அடக்க முடியாது.

h. மொகலாய சக்ரவர்த்திபாகிய ஷாஹஜஹானுடைய மூன்றாவது புத்திரரான ஒளரங்கப்பு என்பவர் 1658 ல் டெல்லிப் பட்டணத்தில் சிங்காசனம் ஏறினார். அவரிடத்தில் அநேக நல்ல குணங்கள் இருந்தன. ஆனாலும், வட இந்தியா முழுவதையும் அடக்கி மூன்று தலைமுறைகளாக அதிகாரம் செலுத்திவந்த மொகலாய ராஜ்யமானது ஒளரங்க ஜப்பின் காலத்திலே சிதறிச் சீர் குலைந்துபோயிற்று. அவர் முகமதிய மதத்தில் திடமான பக்தியுள்ளவர். இந்தியாவிலே இந்துக்களே இலலாவிட்டால் ஒளரங்கப்பின் அரசாட்சி அழுத்தமாக ஒங்கி வளர்ந்திருக்கும். இந்தியா முழுவதும் முகமதிய மதமாக இருக்கவேண்டும் என்பது அவர்கருத்து. அதன் பொருட்டு அவர் முபற்சி செய்ததில் இந்துக்களுக்கும் அவருக்கும் பெரிய பகை உண்டாயிற்று. அந்தப்பகை அப்படியே வளர்ந்து அப்புறம் அவர் அதிகாரத்தை அலங்கோலம்செய்து விட்டது. ஆதலால், ஊழ்ப்படி தீநிலைக்குச் செல்கின்றவர்களை ஒருவரும் தடுக்க முடியாது. சிவாஜி படிப்படியாக உயர்ந்து பெரியராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக் கொண்டதற்கும் ஒளரங்க ஜப்பு பாரம்பரியமாகக் கொண்டிருந்த பெரிய ராஜ்யத்தை இழந்ததற்கும் அவரவர்களின் ஊழ்களே காரணமாக இருந்தன.

ஆவாரை யாரே யழிப்ப ரதுவன்றிச்
சாவாரை யாரே தவிர்ப்பவா—ஒவாமல்
ஐயம் புகுவாரை யாரே விலக்குவார்
மெய்யம் புறியதன் மேல.

ஆவாரை-உயர்வடைகின்றவர்களை. ஒவாமல்-ஒழியாமல். ஐயம்-பிச்சை. அம்புவி-அழகியபூமி.

14. கதை:-ஆதிகாலத்தில் சாந்திபிணி என்ற குருவிடத்தில் கண்ணன் குசேலன் என்று இரண்டு மாணுக்கர் இருந்தனர். கற்கவேண்டியவைகளை இருவரும் அவிடத்தில் குறைவில்லாமல் கற்றுக்கொண்டு அப்புறம் வேறுவேறு பிரிந்து போயினர். பிற்பாடு கண்ணன் செல்வத்தின் அவதாரமூலம், குசேலர் தரித்திரத்தின் அவதாரமூலமாக விளங்கினர். கண்ணன் இருப்பிடம் துவாரகை என்ற பெரும்பட்டணம். குசேலர் இருப்பிடம் அவந்திநாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெருங்காடு. குசேலர் அந்நகரத்தில் ஒரு தழைக் குடிசையில் மனைவியோடு வசித்துவரத் தொடங்கினார். அவருக்கு இரு பத்தேழு மக்கள் பிறந்தது அவர் தரித்திரத்தை அதிகப்படுத்தினார்கள். தமது மக்களுக்கு மிகவும் அற்பமான ஆகாரம் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதற்குக் கூடக் குசேலருக்கு ஆஸ்தியில்லை.

ஆனால், அவர் அவ்வளவு தரித்திரத்திலும் தமக்குச் செல்வம் இல்லையே யென்று ஒரு நாளாவது வருந்திச் சிந்தித்த தில்லை. ஆன்றாடம் செய்துமுடிக்கவேண்டிய அவதிகச் சடங்குகளைச் சரியாய் நிறைவேற்றிக்கொண்டு காட்டிலுழைந்து காய்களையும், கனிகளையும், கிழங்குகளையும், கீரைகளையும், மூங்கிலரிசிகளையும் தேடிக்கொண்டு வந்து மனைவிகையில் கொடுப்பார். அவள் அவற்றைப் பக்குவப்படுத்தி மக்களுக்கும் கணவனுக்கும் கொடுத்து மிகுந்தவற்றை உண்பாள். அவர்கள் வாழ்க்கையில் எவ்விதமான குறையும் தோன்றவில்லை. அவர்கள் அப்படியே வனத்தில் பலவருஷகாலம் வாசம்செய்துவந்தார்கள். குசேலர் ஒருவரிடத்தில் சென்று தமது இல்லாமையைச் சொல்லி யாசகம் செய்வதைக் காட்டிலும் உயிரைவிட்டு விடுவது மேல் என்று முடிவுவரையில் நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் ஒழுக்கத்தை அனைவரும் புகழ்ந்தனர். பிற்பாடு ஒரு சமயத்தில் கண்ணபிரான் அவருடைய நல்லொழுக்கத்தைக் கொண்டாடி அதிகமான செல்வத்தைக் கொடுத்தனுப்பி அவரைக் கவுரவப்படுத்தினார். ஆகலால், ஒருவன் எத்தனை ஏழையாக இருந்தாலும் மானத்தைப் போக்கிக்கொண்டு பாசகம் செய்யாதிருப்பது மேன்மையானது.

பிச்சைக்கு மூத்த குடிவாழ்க்கை பேசுங்கால்
 இச்சைபல சொல்லி யிடித்துண்கை—சிசசி
 வயிறு வளர்க்கைக்கு மான மழியா
 துயிர்விடுகை சால வுறாம.

மூத்த-முற்பட்ட. இச்சை-தோத்திரம். இடித்து-பலராலும் நெருக்கப்பட்டு. உண்கை-உண்ணுதல். சால-மிக. உறும்-பொருந்தும்.

15. கதை:—முன்னொரு காலத்தில் மிருகண்டு என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருக்கு நெடுநாள் கழித்து ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். வனுக்கு மார்க்கண்டன் என்றுபெயர் வைத்தார். சோதிட சாஸ்திரிகளும் வேறுசில பெரியவர்களும் பதினாறுவது வயதில் அந்தச்சிறுவன் அற்பாயுளாக இறந்துபோவானென்று சொன்னார்கள். அவ்விஷயம் மெள்ள மெள்ள மார்க்கண்டனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் அம் மரணத்தை நீக்கிக் கொளவதன்பொருட்டுச் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயங்கள்தோறும் சென்று அவரை வணங்கிப் பூஜைசெய்து வந்தான். அவன் நிமிஷ நேரமாவது கடவுளைப் பக்தி செய்யாமல் இருப்பதில்லை. அவரை ஒருபொழுதும் மறவாமல் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் தொழில்களினாலும் பூஜை பண்ணினான்.

கடைசியில் அவன் திருக்கட வூரில் சிவபெருமானைப் பூஜித்துக்கொண்டிருக்கும்போது எல்லா வுயிர்களையும் கொண்டு அவர்கள் செய்யும் பாப புண்ணியங்களை அறிந்து சிசைஷ விதிக்கின்ற இயமனென்பவன் வந்து அவனைக் கட்டிக்கொண்டு போகப் பாசத்தை விசினான். மார்க்கண்டன் மிகவுமபயந்து சிவபெருமானிடத்தில் அபயம்வேண்டினான். அப்போது அவர் வெளியாகி வந்து தம் காலால் இயமனை உதைத்து மார்க்கண்டனை நோக்கி 'ஒழுக்க முள்ள வனை! நீ இப்படியே என்றம சிரஞ்சீவியாக விருந்து என்னைப் பூஜை செய்து கொண்டிரு! இன்றுமுதல நீ எனக்கு முதற்பக்தன்' என்று வரமகொடுத்து மறைந்துபோனார். ஆதலால், கடவுளைத் தியானிப்பவர்களுக்கு எவ்விதவருத்தமும் உண்டாகமாட்டாது. எல்லாம் நன்மையாகவே முடியும்.

சிவாய நமமென்று சிந்தித் திருப்போர்க்

கபாய மொருநாளு மில்லை—உபாயம்

அதுவே மதியாகு மல்லாத வெல்லாம்

விதியே மதியாய் விடும் ஸ்

அபாயம்—ஆபத்து. மதிஆகும்—ஞான முண்டாகும். அல்லாத—அஃதல்லாத. விதி—ஊழ்.

16. கதை:—a. ஆதிநாளில் பகவன் என்றவருக்கும் ஆதி என்பவருக்கும் சிலபிளன்களை பிறந்தார்கள். அவர்களில் பகவன் அநதணகுலம். ஆதி இழிகுலம். இவர்களுக்குப் பிறந்த மக்களில் ஒரு குழந்தை கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த ஓர் அநதணன் யிட்டில வளர்ந்தது. அவ் வந்தணன் அதற்குக் கபிலர் என்று பெயரிட்டு உபநயனம் செய்து தன் குலத்துக்குச் சொந்தமான வேடம் முதலானவற்றைக் கற்பித்து வந்தான். கபிலர் அவற்றைக் குறைவில்லாமல் கற்று வேதாந்த

நூல்களிலும் விசேஷ ஞானமடைந்து சிறப்புற்று அந்தணராக விளங்கினார்.

அவ்விருவருக்கும் பிறந்த மற்றொரு குழந்தை கல்வி கேளவிகளிற் சிறந்த ஒரு வள்ளுவன் வீட்டில் வளர்ந்துவந்தது. அவர்கள் அதற்குத் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்பித்தார்கள். அங்கு வளர்ந்த காரணத்தினால் அந்தக் குழந்தை வள்ளுவர் என்று பெயர் பெற்றுத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுப் பெருமையடைந்தது. திருக்குறள என்னும் தமிழ் வேதமாகிய உயர்ந்தநூல் இன்னமும் வள்ளுவர் சிறப்பை விளக்குகின்றது. நம தமிழ் நாட்டில் திருக்குறளுக்குச் சமமான நூலும் திருவளவருக்குச் சமமான பண்டிதரும் இல்லை யென்பது நிச்சயம். கபிலர் திருவள்ளுவர் இருவரும் உலக ஞானத்தில் தலைமை பெற்றதுபோலவே தத்துவ ஞானத்திலும் தலைமைபெற்று விளங்கினார்கள். மழைத்தண்ணீர் தான் சென்றடைந்த நிலத்தின் தன்மையைப் பொருந்தி விளங்குவதுபோலக் கபிலரும் திருவளவருமே தாம் வளர்ந்த குலங்களின் தன்மைகளையுற்றுக் கபிலர் அந்தணராகவும் திருவளவார் வளவராகவும் விளங்கினர்.

6. முற்காலத்தில் சோழநாட்டில் திருவெண்ணை நல்லூரில் சடையப்ப முதலியார் என்று ஒரு பெரிய பிரபு இருந்தார். அவர் கம்பர் முதலான மகாகவிகளால் புகழப்பட்டவர். தமமை வந்து யாசித்தவர்களுக்கு இல்லையென்றாலும் கொடுக்கும் இயல்பையுடையவர். தமிழ்நாட்டிலிருந்து அரசு புரிந்துவந்த சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர்களும் அவருக்குச் சரியாசனம் கொடுத்துக் கவுரவப்படுத்திவந்தார்கள். ஒரு சமயத்தில் சடையப்ப முதலியார் இராஜத்துரோக சம்பந்தமான குற்றம் செய்தாரென்று அந்நாட்டரசன் அவ

ருடைய எல்லாப் பொருள்களையும் அபகரித்துக் கொண்டான். அவரும் அவர் மனைவியும் வீட்டுக்குள்ளேயே யிருந்து வறுமையோடு காலமகழித்தார்கள்.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் மாலைப்போதில் ஒரு தமிழ்ப் புலவன் வந்து அவர் முன்போலவே நன்னிலைமையில் இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு தனக்குப் பரிசு தரும்படி வேண்டினான். முதலியார் தம்மிடத்தில் ஒன்றும் இல்லையென்று சொல்வதைக்காட்டிலும் இறந்துவிடுவது மேலான தென்று நினைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்று ஒருகுடம் கொதிநீர் வேண்டும் என்று மனைவிக்குச் சொன்னார். அவ்வமையும் அப்படியே அந்நீரைச் சித்தம்செய்து கொடுத்தான். அவர் அந்தக் கொதிநீரை யெடுத்துக் கொண்டு கொல்லைக்குச்சென்று அங்கு நெடுநாளாக வளர்ந்திருந்த ஒரு புற்றில் ஊற்றி அதில கையை துழைத்தார். அவர் எண்ணமா எனது 'புற்றிலுள்ள பாம்பு கோபத்தோடு வெளியில்வந்து கையைக் கடிக்கும்; உடனே விஷம் தலைக்கேறி 'புறப்போம்' என்பதுதான். ஆனால், காரியம் அப்படி நடக்கவில்லை. புற்றுப் பாம்பு கொதிநீரின் சூட்டைத் தாங்கமுடியாமல் புஸ் என்று சீறிக்கொண்டு வெளியில் வந்தது. முதலியார் கை அந்தத்துவாரத்தை அடைத்துக் கொண்டிருந்தபடியினால் அப்பாம்பு அவர் கையைக் கண்ட மாதிரித்தலை அப்படிச் செய்யாமல் தான் நெடுநாளாகப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த உயர்ந்த மாணிக்கத்தைக் கையில் கக்கிச் சென்று விட்டது. முதலியார் மாணிக்கத்தைக் கண்டு சந்தோஷித்து அது கடவுள் அருளென்று புகழ்ந்து அப்படியே கொண்டு வந்து புலவனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டார். ஆகலால், பெரியோர்கள் தரித்திரம் வந்த காலத்திலும் தம்மிடத்தில் வந்து யாசித்த வர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லமாட்டார்கள்.

c. நாகரிகமில்லாத நெடுங்காலத்துக்கு முன்பு கருடனுக்கும் நாகர்களுக்கும ஒரு சண்டையுண்டாயிற்று. அந்தச் சண்டையில் கருடன் கோபங்கொண்டு பாதாளத்திலிருந்த நாகர்களை யெல்லாம் கொல்லத் தொடங்கினான். நாகர்கள் தோல்வியடைந்து, வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒரு நாககுமாரனைக் கருடனுக்குக் காணிக்கை செலுத்துவதாக உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். வருஷந்தோறும் கருடன் அந் நாககுமாரனை உணவாகத் தின்றுவிடுவான், நெடுநாளவரையில் அவ்வழக்கம் அப்படியே நடந்துவந்தது. ஒரு சமயத்தில் சங்கசூடன் என்னும் நாககுமாரனுக்கு அம் முறை வந்தது. அவன் அரசாண்டத்தில் விடை பெற்றுவந்தான். அவன் தாயார் மகனைப் பிரியமுடியாமல வருந்தித் தொடர்ந்துவரத் தொடங்கினாள். அந்தத் தாயாரின் துக்கம் பார்த்தவர்களுக்கு அதிக வருத்தத்தை உண்டிபண்ணிற்று.

அப்பொழுது ஜீமூதவாகன் என்னும் அரசகுமாரன் தற்செயலாக அவர்களைக் கண்டு அந்ததாயாரைத் தேற்றரவு செய்வதன் பொருட்டுச் சங்கசூடனுக்குப் பதிலாகத் தான் கருடனுக்கு உணவாகச் சென்றான். கருடனும் அவனை நாககுமாரனென்றே நினைத்துக் கொத்திப் புசிக்கத் தொடங்கினான். ஜீமூதவாகன் கொஞ்சமாவது வருத்தம் கொள்ளாமல் தன் உடம்பிலுள்ள மாமிசங்களை யெல்லாம் திருப்பித் திருப்பிக் காண்பித்து 'நன்றாக உண்டு பசியாறுங்கள்' என்றான். அவன் பேச்சிலிருந்து கருடன் அவனை நாககுமாரன் அல்லவென்று நிச்சயித்து உண்மை தெரிந்து 'பெருந்தன் மையுள்ளவனே!' அறியாமல நோந்த என் பிழையை மன்னித்துக்கொள்; அமிருத்ததைக் கொண்டிவந்து உன் உடம்பை உடனே குணப்படுத்தி உனக்குச் சந்தோஷ

முண்டாக்குகிறேன்' என்று பரிந்து கூறினான். மூதவர்கள் 'நீரனே!' என்னுடம்பைப் பற்றி எனக்குக் கவலை கிடையாது. எனக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணுவதற்கு எண்ணமிருக்கு மானால், இன்றுமுதலாக நாகருமார்களைத் தின்னவேண்டாம்; அஃதொன்றுதான் எனக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பது' என்று சொன்னான். பின்பு கருடன் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு அமிருத்தினால் அவன் உடம்பைத் குணப்படுத்திப் போனான். ஆதலால், பெரியவர்கள் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்தாவது பிறருக்கு உதவி செய்வார்கள்.

11. முன்னொரு காலத்தில் இராமன் என்பவன் தந்தை கட்டளைப்படி பதினான்கு வருஷம் வரையில் வனத்தில் வாசம் செய்வதற்குப் போனான். அப்போது அவன் மனைவி சீதையும் சகோதரன் இலங்கமணனும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அம்மூவரும் தண்டகாரணியத்தில் வாசம் செய்யும்போது இலங்கைப் பட்டணத்துக்கு அரசனான இராவணன் என்ற துஷ்டன் சீதையின் அழகைத் தன் சகோதரி சூர்ப்பணைகை சொல்லக்கேட்டு எப்படியாவது அவளை அடக்கித்து வர வேண்டும் என்று தண்டக வனத்துக்கு வந்தான். அவன் நன்றாக யோசனைசெய்து தன் நண்பன் மாரீசனைப் பெரியமானாகப் போக்கி இராம லங்கமணர்களைச் சீதையைவிட்டுப்பிரிந்து போகப் பண்ணித் தான் சீதையின் பர்ணசாலைக்கு வந்து பலாத்காரமாக அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே அசோகவனம் என்றவிடத்தில் அவளைச் சிறைவைத்துக் கொடுமையில் மிகுந்த இராசாடலிகளை அவளுக்குக் காவலாகியமித்துத் தனக்கு மனைவியாயிருக்க ஒப்புக்கொள்ளும்படி அவளை நிர்ப்பந்திக்கத் தொடங்கினான். பத்துமாதகாலம்

வரையில் சீதை அவ்விடத்தில சிறையிருந்து அதிகமாக வருந்தியும் அவள இராவணன் விருப்பத்திற்கு இணங்கவில்லை. அந்தத் துவட்டன் நயத்திலும் பயத்திலும் பலவிடமாக முயற்சி செய்தும் சீதை கொஞ்சமும் தவறாமல் தன் கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தாள். ஆதலால், குலப் பெண்களுக்குக் கற்பை காட்டிலும் வேறு சிறந்த ஆபரணம் கிடையாது.

தண்ணீர் நிலநலத்தால் தக்கோர் குணம்கொடையால்
கண்ணீர்மை மாறாக் கருணையால்—பெண்ணீர்மை
கற்பழியா வாற்றால் கடல்குழந்த வையகத்துள்
அற்புதமா மென்றே யறி.

நிலநலம்-நிலத்தின் செழுமை. தக்கோர்-பெரியவர். -கொடை-
கொடுத்தல். நீர்மை-குணம். மாற-நீங்காத. ஆறு-விதம்.

17. கதை:—விதர்ப்பதேசத்தில சுவேதன் என்று ஓர் அரசு குமாரன் இருந்தான். அவன் தன்னுடைய இளம்பிராயத்திலேயே அரசசுகங்களை வேண்டா என்று வெறுத்துக் காட்டுக்குச்சென்று கடுந்தவம் புரியத் தொடங்கினான். அவன் தவத்தைக்கண்டு எல்லா முனிவர்களும் சந்தோஷப்படுவார்கள். அவன் தினந்தோறும் அந்தக் காட்டில் உள்ள உயர்ந்த பழங்களையும் சுவையுள்ள கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து உண்பான். அவனுடைய சாப்பாட்டுச் சமயத்தில் எவரே னும் எளியவர் வந்து 'ஐயா? மிகவும் பசிக்கின்றது; கொஞ்சம் உணவுதாருங்கள்!' என்று கேட்டால் சுவேதன் இது தபசிகள் வசிக்கும இடம் 'இந்த உணவை உங்களுக்குக் கொடுத்து விட்டால் நான் பட்டினி கிடக்கவேண்டும்; அத

லை தவக்குக்குப் பங்கமுண்டாகும். நீங்கள் மற்றொருபுறத்திலிருந்து பாசுக்குப் பங்கமுண்டாகுங்கள் என்று சொல்லியனுப்பினீர். அவன் ஒரு தடவையாவது எளிதவர்களுக்கு அன்பளிப்பினால். அப்படிப்பட்ட தவக்கு செயல் அதுண்டாயினால் உயர்ந்த விஷயத்தை பெற்றுச் சத்தியமேலாகப் போனார்.

அங்கே அவனுக்கு அதிக பசிநோயுண்டாயிற்று. அவன் பிரார்த்தனை செய்து பசிபைத் தணிக்கவேண்டி மென்று உதவிக்கா. அவர் 'சுவேதனை! நீ தவக்கு செய்யும்போது எளிதவர்களுக்கு அன்னமிடாமல் உன் வயிற்றை உயர்ந்திருக்காமல் நீர்ப்பிடிக்காமல் உயர்ந்திருக்க உனக்கு இரத்தம் துன்பமுண்டாகிவிடும். நீ இரத்தமே தவக்கு செயல் செய்தால் உயர்ந்திருக்கும் போனால், உன்னிடம் அவருளை உயர்ந்திருக்கிட்டு உயர்ந்திருக்கக் காண்பாய். அது உன் திண்ணை உன் பசிபைத் தணித்துக் கொண்டுவா! சில காலத்துக்குப் பின்பு அகஸ்தியமுடையார் அவரிடத்துக்கு வருவார். அவர் திரிபனத்தினால் சாபம் நீங்கும்' என்று சொன்னார். சுவேதன் அவ்வண்ணமே நெடுங்காலம் வரையில் அருவருப்பாய் தன் விதியை நெடுங்காலம் காண்டி காண்டேறாமல் தன் பிணத்தைத் தீண்டு காலங் கழித்துவந்தான். நெடுங்காலத்துக்குப் பின்பு தான் அவனுக்குச் சாபவிமோசனமாயிற்று. ஆதலால், ஒவ்வொருவரும் ஐரப்பவருக்கு இல்லையென்றால் அன்னமிட்டு உபசரித்துவரவேண்டும். வினாகக் கடவுளை வெறுத்தலிற் பயன்கிடையாது.

செய்தி வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால்
எய்த வருமோ இருநிதியம்—வையத்

தனுமபாவு மென்னவறிந் தன்றிடார்க் கின்று
வெறும்பாளை பொங்குமோ மேல.

செய்-முன்செய்த. எய்த-பொருந்த. இருவிதியம-பெரிய திரவியம். அறும்-நீங்கும். இடார்க்கு-கொடாதவர்களுக்கு. வெறும்பாளை-உள்ளே ஒன்றுமிடப்படாதபாளை.

18. கதை:—முன்பு கஜினிப்பட்டணத்தை முகம்மது என்ற ஒரு பெயர்பெற்ற வீரன் பரிபாலித்து வந்தான். அவனுக்குத் தன் பொக்கிஷத்தை இரத்தினங்களையும் பொன் வெள்ளிக கட்டிகளையும் ஆபரணங்களையும் கொண்டு நிரப்பிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாயிற்று. அதனைப் பூர்த்தி செய்யும்பொருட்டு அவன் ஒரு பெரும் படையைத்திரட்டிக்கொண்டு வட இந்தியாவுக்கு வந்து ஐந்தாறு தடவை வரையில் அரசர்களோடு சண்டை செய்து அவர்கள பொக்கிஷங்களையெல்லாம் கொள்ளை யிட்டுக்கொண்டு போனான். அவன் பொக்கிஷம் அப்போதும் நிறைவடையவில்லை. கொஞ்சம் குறைந்தது.

அப்புறம் வடஇந்தியாவிலுள்ள தேவாலயங்களில் துழைந்துஅங்கு இந்துக்களால் பாரம்பரியமாகப் புதைக்கப்பட்டும், திருவாபரணங்களாக உபயோகிக்கப்பட்டும் வந்த இரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் கொள்ளையிட்டுக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான். அந்தப் பெரும் பொருள்களில் அவன் தன் போர்வீரர்களுக்கும் கொஞ்சம் கூடப் பாகம் கொடுக்காமல் பொக்கிஷத்தை நிரப்பினான். அதனால், அவனுக்கு விக்கிரகம் உடைப்போனென்று ஒரு பெரிய பெயர் பிரசித்தமாயிற்று. சிலநாளேக்குப் பிற்பாடு,

அவன் பகைவனொருவன் கஜினிப்பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டு அவனை வெற்றிகொண்டு அவன் சண்டை முன்னிலையில் உயிரினும் அருமையாகத் தேடித் கொண்டுவந்த அரும் பொருள் எல்லாவற்றையும் அவன் 'ஐயோ ஐயோ' வென்று வருந்திக் கண்ணீர் வடிக்கும்படி அரைக்கணத்தில் அபகரித்துக்கொண்டுபோய் விட்டான். கஜினி மகமது ஒருவருக்கும் கொடாமல் சேர்த்த கொள்ளைப் பொருள் அவ்வளவும் போரின் முன்னிலையில் அவன் பகைவனுக்குச் சொந்தமாயிற்று. ஆநல்லால், உலோபிகள் தங்கள் செல்வத்தைத் தங்களுடம்பில் காயப்படுத்துகின்றவர்களுக்கல்லாமல் மனமிசைந்து ஒருவருக்கும் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

பெற்றார் பிறந்தார் பெருநாட்டார் பேருலகில்
உற்றா நுகந்தார் விரனவேண்டார்—மற்றோர்
இரணங் கொடுத்தார் விடுவாட்டாரே
சரணங் கொடுத்தாலுந் தாம.

பெற்றார்-தாய்தந்தைகள். பிறந்தார்-உடன்பிறந்தவர். உற்றார்-சுற்றத்தார் உகந்தார்-சினேகிதர். மற்றோர்-பகைவர். இரணங் கொடுத்தால்-காயப்படுத்தினால். இடுவா—கொடுப்பார். சரணங்கொடுத்தாலும்-வந்தனம் செய்தாலும்.

19. கதை:—(1) நெடுங்காலததுக்கு முன்பு நளன் என்ற மன்னவன் நிடதநாட்டைப் பரிபாலித்து வந்தான். ஒரு சமயத்தில் அவனும் புஷ்கரன் என்றவனும் பொழுதுபோக்கின் பொருட்டுச் சூதாடத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாட்டத்தில் நளன் தனக்குச் சொந்தமான நாட்டையும் நகரத்தையும் பொருள்களையுமிழந்து அரசாட்சியைப் புஷ்கரனுடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தன் மனைவி தமயந்தியோடு வளத்துக்

குசு சென்றான். அங்கே அவன் மனைவியின் வருத்தத்தைக் காணச் செய்தாமல நளனிரவில் அவளை நடுக்காட்டில் விட்டுப் பிரிந்தான். பின்பு தமையதி விழித்துக்கொண்டு நளனைக்காணாமல் அந்நடுக்காட்டில் வருந்தியும் புலமபியும் ஆழ்ந்து அங்கே தற்செயலாகக் கிடந்த ஒரு வாத்தகக் கூடத்தைத் துளைப்பதற்க்கொண்டு வெள்ள வெள்ளத்தன் சிறிய நாயின் தேசமாகிய தேச தேசம் பொய்ச் சேந, வான். நளன் நாலேந்து காட்கள பரையில அந்நடுக்காட்டில் அலைந்து கஷ்டப்படப்பட்டு பரிசீலனை வருந்தி இரந்துண்பதற்கு வெட்கப்பட்டு, பரிசீலனைப்பதற்க்கொண்டு வெள்ளத்தின் உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஆயோத்திக்குச் சென்று வருபார்ணவ் என்ற அபகனைக்கொண்டு, வான் தேசிராட்டுநட்பாழி லீர் சிறந்தவானென்று, சமைமல தேவையில தேந்நவனென்றென்றொலல் அபகனைக்கொண்டு அபகனை சிலகாலம் வரையில ஜீவனென்று உயர்ந்து வான். ஆதலால், பரிசீலனைப்போது அயலரிடத்திற் சென்று குற்றேவலியென்று தேசத்திற் வந்து வயிற்றுக்கு உணவீட உணவீட.

புத்திரேராவது கதைநயைப படிந்துகொள்க.

சிலகாலத்திற்கு முன்பு ஜிங்கிலாநது தேசத்திலிருந்து வந்தவர்க்கு கூட்டத்தாரிற் சிலர் வங்களை தேசத்துச் சரக்குக்களைக் கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு கடலைக்கடந்து இந்தியாவுக்கு வந்தவர்க்கு பண்ண வந்தார்கள். அவர்கள் தமது சொந்த தேசத்தில அநிகமான லாபத்தை எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. அக்காலத்தில் இந்தியா அவர்கள் எண்ணத்தக்கு அதுகூலமாக விருந்தது. அவர்கள் முதலில் இந்திய அரசர்களிடத்தில கொஞ்சம் நிலம் கிரயத்துக்குப் பெற்றுக்கொண்டு அந்நிலத்தில் சிறிய கோட்டைகட்டித் தங்கள் வர்த்தகப் பொருள்

களை வைத்துக் காப்பாற்றி வெளியிற்சென்று வர்சதகஞ் செய்வார்கள்.

நாள செல்லச் செல்ல சியாபாரம விநத்தியாகி அவர்களுக்குப் பொருளை பெருகக் கலைப்பட்டது. அக்காலத்திலுந் தியானிநிநுந் அரசர்சன ஒழிபாயிற் பாமல ஒழிய நுகர்கொருவர் மனஸ், எப்படிநிற் கொண்டிருந்து படியினால் அவ்வர்க்கர்கள் சில அரசர்களுக்குச் சண்டையில் உட்கரி செய்து அவர்கள் வெகுமதியாகப் பெருகக் கிடைப்பார்கள் யும் அடைந்தார்கள். அப்பால், படிப்படிபாக ஆரத்தியா வினுள்ள எல்லா அரசர்களுடும் ஒவ்வொரு விதமாக அடக்கி நாளடைவில் ஆரத்தியா கொத்தத்தையும் தாங்களே சொந்தமாகக் கைக்கொண்டு விட்டார்கள் நெடுங்காலத்துக்குப் பின்பு கன் ஆரத்தியா பிரிட்டிஷ் அரசாதிபத்தியத்துக்குச் சொந்தமாயிற்று. அவர்கள் முதலில் கடலைக் கடந்து வந்ததற்குக் காரணம் தங்களுக்கும் தங்கள் பின் தாருக்கும் சொந்த தேசத்தில் விவோபாயம் குறைவடைந்திருந்தேயாகும். ஆகலால், கடலைக் கடந்து ஆடம் பரமாக வந்ததும் பண்ணுவதெல்லாம் வயிற்றின் பொருடடாகவே கடைசியில் முடிவினதது.

அத்தியைபுத்தில திருநாஷ்டிரன் புத்திரியுன துரியோதனென் பவன் தன் ஊடைய சிறிய தந்தையின் குமாரர்களான பாண்டவர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பல விதமான பிரயத்தனங்கள் பண்ணினான். அவர்கள் காப்பாடலை விஷம் கலத்தலை, அவர்கள் வீட்டில் நெருப்பிட்டுப் பூதலான எண்ணிறந்த அக்கிரமங்களைச் செய்தான். அப்புறம் சூதாட்டத்தின் முன்னிலையில் அவர்களுடைய அரசாட்சியை அபகரித்துக்கொண்டு அவர்களை வனத்தில் ஓட்டினான். அவர்கள் வனத்தில் வசித்து வந்த காலத்தி

ஹம அவன் அக்கிரமஞ் செய்யாமலிருக்கவில்லை. இராஜாங்க வுத்தியோகஸ்தர்கள் அவன் அற்புத்தியையும், கொடுஞ்செயல்களையும் அறியாமலுமிருக்கவில்லை. ஆனாலும், அவர்கள் துரியோதனனை 'காராஜா என்றும், சக்ரவர்த்தி என்றும். செங்கோல மன்னன் என்றும்' புகழ்ந்து பேசுதற்குகள் ஜ்வலோபாயத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தார்களே பல்லாமல் அவன் அக்கிரமங்களை எடுத்துக்கூறி அவனுக்குப் புத்தி புகட்டத்துணிந்தார்களில்லை. வயிற்றுக் கொடுமையின் பொருட்டுக் துரியோதனன் செயல்களையெல்லாம் நிபாயமானகென்று சொல்லியும் மேடைகளில் நின்று பிரசங்கித்தும் அவனுக்குச் சண்டையில் உதவிபுரிந்தும் காலங் கழித்தார்கள். ஆதலால், சிறிய வர்களைப் பெரியவர்களை என்றும், அக்கிரமங்களைக் கிரமங்களென்றும் பேசிக்கொண்டு வயிறுவளர்ப்பது, இவ்வுலகத்தில் தொண்டி தொட்ட வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது.

பதின் மூன்றாவது கதையில் சிவாஜி மன்னர் தமமுடைய விடாயுயற்சியினால் மகாராஷ்டிர ராஜ்யத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்து ராஜகிரியில் மிகுந்த ஆடம்பரத்தோடு சிங்காசனம் ஏறினொன்று சொல்லப்பட்டதன்றோ! ஒரு சமயத்தில் ஓளரங்குப்பு என்ற மொகலாயவரசர் சிவாஜி மன்னரை உபாயமாகத் தருவித்து டெல்லிப்பட்டணத்தில் சிறைச்சாலையில் அடைத்துவிட்டார். சிவாஜி மன்னவர் 'முள்ளை முள்ளால் வாங்க வேண்டும்' என்னும் பழமொழிப்படி பக்கணக் கூடையொன்றில் ஒளிந்துகொண்டு வெளி வந்து வேற் றாடிவத்தோடு ஊரூராகச் சென்று யாசித்து வனம் பண்ணி மெள்ள மெள்ளத் தமது பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து ஓளரங்குப்பின் அரசாட்சியை அடியோடு அடக்குவதற்கு ஆரம்பம் பண்ணினார். ஆதலால்

ஆடம்பரமாக அரசாட்சி செய்வதும், ஒருவரை யொருவர் மோசஞ் செய்து அரசாட்சியை யடைவதும் முடிவில் வயிற்றின் பொருட்டாகவே முடிக்கின்றது.

f. ஒரு சமயத்தில் ஓளவையார் என்ற பண்டிதையார் திருக்கோவலூருக்குச் சமீபத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தார். கிழப்பருவமும் வழிநடக்குமிளைப்பும ஒன்று சேர்ந்து அவருக்குப் பசியை உண்டு பண்ணின. கொல்லை வெளியாதலால் அதனை நீக்கிக் கொள்வதற்கு அங்கே யொன்றுங்கிடையாது. அவர் அதிகநாய்க்களைத்து நடக்கமுடியாமல் வருந்தி ஒருமரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தார். அப்போது அங்கவை சங்கவை யென்னும் இரண்டு இடைப்பெண்கள் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த தங்கள் சகோதரர்களுக்கு அடுத்த கிராமத்திலிருந்து சாப்பாடு கொண்டு வந்தார்கள். ஓளவை அவர்களைக்கண்டி 'சிறுபிசினே! எனக்கு அதிகமாய்ப் பசிக்கின்றது. என்னால் கிராமத்துக்கு நடந்து செல்ல முடியவில்லை. கொஞ்சம் சாப்பாடு கொடுங்கள்!' என்று கேட்டார். அப்பெண்கள் 'அம்மா! தங்களுக்குக் கொடுக்கும்படியான உயர்ந்த சாப்பாடு எங்களிடத்தில் இல்லை. ஏழைகள் பசியைத் தணிக்கத் தக்க எளிய சாப்பாடுதான் இருக்கின்றது. இஷ்டமிருந்தால், எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்!' என்று கொடுத்தார்கள்.

ஓளவையார் சந்தோஷத்தோடு பெற்றுக் கொண்டு அச சாப்பாட்டை யுண்டு பசி நீங்கினார். அவர் அப்புறம் தமது பசி வேளைக்கு அன்னமிட்ட அந்தப் பெண்களைப் புகழ்ந்து பாட்டுப்பாடியும், அவர்கள் கலியாணத்துக்குச் சேரன் சோழன் பாண்டியன் என்ற தமிழ்காட்டு மூவேந்தர்களையும் தருவித்தும் கவுரவப்படுத்தினார். அவ்விடைப் பெண்களின் கலியாண காலத்தில் அவர் காட்டிய அற்புதச் செயல்கள்

அளவுகடந்தவை. அந்தக் காரணத்தினால் அவரைக் கூழுக் குப்பாடிபெய் என்ற சொல்லுறார்கள். ஆலால், ஆபலார் மீது கவிபாடுவதற்கு அவர்-ன்மலர் போய் கொண்டு வரவில்லை. வயிற்றின பெயர்-ன்மலர் போய் கொண்டு வரவில்லை.

சேவித்துள் சென்றிரநது செண் ளிரநது உலகமும்
பாவிததும் பாவிதமபபடிவநது உலகமும்—மீயசிகபம
பாழி னுடமபபபிழிற்றிச் செண் ளிரநது உலகமும்
பாழி யரிசுக்கிகபம.

சேவித்தும்-சேவகம் செய்தும். இரந்தும்-யாசகம்செய்தும். தெண் ணீர்-தெளிவான நீரையுடைய. பாவிததும்-அற்புதமான உயர்ந்தவா களாகப் பாவினைசெய்தும். பாவி-பூமி. பாட்டிசைத்தும்-கவிபாடியும். போவிப்பய-போககிவிடுகிறேன். பாழின்-நீண்ட.

20. கதை:—சிலவருஷங்களுக்கு முன்பு காவிரிப பூம பட்டணத்தில் மாசாகதுவன் என்று ஒரு பிரபல வியாபாரி யிருந்தான். அவன் புத்திரனுக்குக் கோவ லன் என்று பெயர். அந்நாட்டரசன் சரியாசனங் கொதித் துக் கவர்விக்குமபடியான அந்தஸ்து அவனுக்கு சொந் தமாயிருந்தது. கோவலனுக்கு அழகிலும் கற்பிலும் நிக ரற்று விளங்கின கண்ணகி பெண்பவள மனைவி. கோவ லன் தன் தந்தை செய்த வார்த்தைகளை விரும்பிச்செய்து பெரியவர்களோடு நெருங்கிய பழகாமல், அறார்-களை நேசித் துக் கெட்டவழிகளில் நாலந்தைக் கழிக்க விருமபினான். அவனுக்கு அந்தப் பட்டணத்திலிருந்து மாநகரம் யென்றும பொதுமகளின் உடபுண்டாயிற்று.

சில வருஷங்களில் அவன் ஆட்டச் கச்சேரிகளுக்கும், பாட்டுக் கச்சேரிகளுக்கும், விருந்துகளுக்கும், மாநகரக்குமா

கத்தநகைத்தேகடி அளவற்ற பொருளகையெல்லாம் செலவு செயது அழித்துவிட்டான். அதற்குப் பின்பு மனைவிக்குச் சொந்தமான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் கேட்டுவாங்கிச் செலவுசெய்து கொலைத்தான். அப்படி அவன் மனைவி காலிய அணிகளிருந்த சிலமபு ஒன்று என் மீசுமாயிற்று. கோவலன் வந்த கந்தைய நுழைந்தபொருளகை மீட்டுச் சாப்பாக்கிக் வேங்கிமன்ற விண்ணாசுடன் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு மதுரைப் பட்டணம் சென்றார். அங்கே அந்தச் சிலம்பை விடுத்து சமயநூலை ஒரு நாற்கொல வன் சூழ்ச்சியினால் அமன் துருட்டிக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டி மாணத்தண்டனை சாட்டினான். அவன் முகலையாடலையின டைபக்செளளளாதிருந்தகை, பொருளிடந்து அப்படி இறந திருக்காமாட்டானன்றி? ஆகலால், பொதுமகளிர் நட்பு ஒருவனுக்கு மாணத்தையும் பரவுத்கையும் தரித்திரத்தை யும் உண்டுபண்ணும்.

அம்மி அணையாக ஆறிழிந்த வாரொகும்
 வெம்மை வினைமகளிர் கொண்டாட்டம்— இம்மை
 மறுமைக்கு நன்றன்று மாநிதியம் போக்ப்
 வெறுமைக்கு வித்தாய் விடும.

அம்மி-அம்மிக்கல். ஆறு-ஆற்றில் தூங்கிய விதம். கொண் டாட்டம்-களிப்பு. இம்மை-இயற்கையு. மறுமை-மறுபிறப்பு. மாநி தியம்-பெரியசெல்வம். வெறுமை-தரித்திரம். விதது-விதை.

21. கதை:—பதினாண்டுகாலமாக கையிற் குடிசைவென் ற அந்நண்பைப்பற்றிக் கொரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் காட்டில் மனைவியோடு தரித்திரப்பட்டுக் கொண்டி ருந்த காலத்திலும் பிறரிடத்தில் சென்று யாடியாமலும்,

அயலார் வாழ்வைக்கண்டு அழுக்காறடையாமலும் நல்லொழுக்கந தவருமலும் இருந்துவந்தான். அவன் நல்ல வெண்ணத்திராரான் அவனுக்குக் கண்ணபிரான் மூலமாக ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி திரண்டபொருளையுந் திறந்தபுகழையுந் கொடுத்துக் காப்பாற்றினான். ஆதலால், நல்லொழுக்க முள்ளவர்களுக்குத் திருமகன எல்லாச் செல்லமாகளையுந் அதுக்கிரகம் பண்ணுவான்.

நீரு நிழலு நிலம்பொதியு நெற்கடநீம
பேரும புகழும் பெருவாழ்வும்—ஊரும
வருந்திருவும் வாழ்நாளுந் வந்தமிலார்க் கென்றும்
நருஞ்சிவந்த தாமரையா டான்.

நீரும்-நீர்வளமுர். நீழலும்-நீனை சோலை முதலிய வளங்களும். பொதியும்-நிறைந்த. நெற்கட்டு-நெற்பொ.

22. கதை:—பதினாட்டாவது கதையைப் படித்துக் கொள்க. ஆதலால், சம்பாதித்த பொருள்களை நிலத்தில் புதைத்து வைக்காமல், தானும் அதுபவித்துப் பிறருக்கும் தருமவழியில் உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்துவைத்துக் கேடுகெட்ட மாணிடரே கிருங்கன—கூடுவிட்டிங்
காவிதான் போயினபின் பாடே யனுபவிப்பார்
பாவிகா ளந்தப் பணம்.

ஆவி-உயிர்.

23. கதை:—இருபதாவது கதையில் கோவலனென்பவன் தனதுதைய எல்லாப் பொருள்களையும் கெட்டவழி

களிற் செலவுசெய்து தொலைத்துவிட்டு மதுரைக்குச் சென்றானென்று சொல்லியிருக்கின்ற தல்லவா? அவன் அம்மதுரைப் பட்டணத்தில் தன்மனைவி கண்ணகியை ஓர் இடைச்சேரியில் இருக்கப்பண்ணி, அவன் காற்சிலம்பை விற்று வருவதன் பொருட்டுக் கடைவீதிக்குப் போனான். அங்கே ஓரிடத்தில் நூறுவேலைக்காரர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துநிற்க நடுவில் யஜமானனாக விருந்த ஒரு பொற் கொல்லனைக் கண்டு 'ஐயா! இந்தச் சிலம்பை விலைமதித்துச் சொல்லீரா? விலை படுத்தக் கொண்டுவந் திருக்கிறேன்' என்று ஒற்றைச் சிலம்பைக் காட்டினான்.

அந்த பொற்கொல்லன் ஒரு பெரிய போக்கிரி. பாண்டியராஜாவின் அரண்மனைக்கு வேண்டிய ஆபரணங்களை பெல்லாம் அவன்தான் செய்து கொடுப்பவன். அவன் மீமாசத்துக்குக் கணக்கில்லை. அவன் சிலநாட்களுக்கு முன்பு பாண்டியராஜாவின் முதல்மனைவியின் சிலம்பைப் பழுதுபார்ப்பதற்கு எடுத்துவந்து கன்னுடைய அவசரச் செலவின் நிமித்தம் அவற்றில் ஒன்றை விற்றுவிட்டான். சிலம்பை மறுபடியும் நடுபண்ணுவதற்கு அவனுக்குச் சவுகரியமும் சமயமும் கிடைக்கவில்லை. அவன் 'நானே தருகிறேன்; நானே தருகிறேன்' என்று கெடுச் சொல்லி வந்தான். கோவலன் சிலம்பைக் கண்டமாதிரத்தில் அவனுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. அவன் சிலம்பை வாங்கிக்கொண்டு 'ஐயா! தாங்களே சற்று இவன்-ததிவிருங்கள! நான் அரண்மனைக்குச் சென்று காட்டிக்கொண்டு வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பாண்டிய ராஜாவைக்கண்டு 'அரசர் தலைவரே! நான் சில நாட்களுக்கு முன்பு தேவியின் காற் சிலம்பைப் பழுதுபார்ப்பதற்கு எடுத்துப் போயிருந்தேன். அடியேன் வீட்டில் அவ்வாபரணம் களவு போய்விட்டது.

ஆனாலும், ஆங்காங்கு வேலைக்காரர்களைத் துப்பறிந்து வருவதாக அறியப்பெற்றதேன். ஒன்று என்னுடைய நல்ல காலத்தின் அறிகுறியாகச் சிவமடி திருடிய காவன் அச்சிலமே மாநி அடிபென் கடைக்கு வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறான். ப்ரடக்கள் கருளை கூர்ந்து சிரித்துக் குற்றவாளிக்குச் சைஷ்பித்தக்கவேண்டும்? என்றுகூறினான். ஆர்சன் சரியாக விசாரணை செய்யாது எதிரிலிருந்து வேலைகாரர்களைப் பார்த்து இப்பொழிக்காலலன் சொல்வது உண்மையானால் திருட்டைக் கொண்டு சிலம்பைக் கொண்டுவருங்கள்! என்று சொல்லியனுப்பினான்.

பொற்கொல்லன் வேலைகாரர்களைப் பணத்தினால் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு கோவலனைக் குற்றவாளியாக்கி அப்போதே சிரசாககினை விதிக்கச் செய்துவிட்டான். அது கோவலன் மனைவியான கண்ணகிக்குத் தெரிந்தது. அவள்தன் கோபத்தினால் பாண்டியராஜனை யழித்து மதுரைப் பட்டணத்தையும் பொற்கொல்லனையும் நெருப்புக்கிரையாக்கித் தெய்வத்தன்மை யடைந்தாள். பாண்டியன் அநீதியாகக் கோவலனைக் கொல்வித்தமையாலன்றோ, தன் உயிரையும் அரசையும் நகரையும் இழந்தான்?

ஆதலால், சீயாயசபையினை நிரூபிப்பதற்காகத் தீர்ப்புச் சொல்லலாகாது. அச்செயல அவர்கள் குடும்பத்துக்கும வாழ்வுக்கும கேட்டடையுண்டு பண்ணும்.

வேளாளரு மீசநமே வெள்ளெருக்குப் பூக குமே
பாறாள மூலி படருமே—மூதேவி
சென்றிருந்து வாழ்வனே சேடன் குடிபுகுமே
மன்றோரது சொன்னார் மனை.

வதாளம்-பேய். பாதாளமூலி-ஒரு கொடி. சேடன்-பாம்பு.
மன்ற ஓரம்-உக்பாதம்.

24. கதை:-உ முன்பு எயின னூரால லுதுகாதர் என்று ஒருபடை வீரரிருந்தார். அவர் தவழிடம் வருகின்றவர்க ளுக்குப்படைக்கலம்பயிற்றுவித்து, அதனல்வறும் பொருள் களைக்கொண்டு சிவனடியார்களை உண்பித்து உபசம்பண்ணி வந்தார். அவர் குலத்தில் அதிருநென்று வேறொருவன் இருந்தான். அவனுக்கும் அதுமீவ தொழிலாக இருந்தது. ஏனெனின நாதரிடத்தில் கற்பிக்குஞ் சகஜி ம்ருகிபாக விளங்கின படியால் அதிகமானபிள்ளைகள் அகரிடத்தில் படைக்கலம் பயின்றுவந்தார்கள். அந்தப் பிபருக் கதைகண்டு அதிருந னுக்குப் பொருபையுண்டாயிற்று. அவன் ஒரு நாள் அவ ரைக்கண்டு 'ஐயா! நாமிருவருமாக ஆகநச சிற்றூரில் வசிக்கமுடியாது. ஒருவர்தான் வசிக்கவேண்டும். நமக்குள் பாவா வசிக்கநமக்கவரன்பதைச் சண்டை முன்னிலையில் சிச்சயந் செயது கொளவோம். ஆய்வூர் ஜயிச்சவர்க்குச் சொந்தமாகடும்' என்று சொன்னான். ஏனெனின அநற் குச் சம்பதித்து மற்றையாள அதிகாலையில் அவனற் குறிக் கப்பட்ட ஒரு போர்க்களத்துக்குப் போனார்.

அதிருநன் அவரை நேர்வழியில் வெல்ல முடியா தென்பதை நன்றாக அறிந்திருந் படியினால் ஓர் உபாயத் தினால் தன்கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குத் தீர்மா னித்துத், தன்நெற்றியில் செம்மையாகத் திருநீற்றையணிந்து கேடயத்தினால் அதனைப் பிறரறியாமல் நன்றாக மறைத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட விடத்தை யடைந்தான். அவன் வேறு மதத்தைச் சார்ந்திருந்த படியால் ஏனெனின வாளைச் சுழற்றி வெட்டத்தொடங்கினார். அப்போதுதான் அதி

சூரன் கேடயத்தை நீக்கி அவருக்குத் தனது நெற்றியைக் காண்பித்தான். திருநீறணிந்த நெற்றியைக் கண்டமாத் திராத்தில அவர் வானைக் கீழே யெறிந்துவிட்டு அவனுக்குத் தலைகுனிந்து நின்றார். அதுசூரன் அவவுபாயத்தினால் ஜயமடைந்தவனாகி அவ்வூரில் சிறப்படைந்தான். அவன் திருநீறணியாமற் சென்றிருந்தால் அவரால் அப்போதே இறந்து போயிருப்பானல்லவா? ஆதலால், திருநீறு ஒருவனுக்குச் செல்வத்தை யுண்டு பண்ணுவதோடு சில சமயங்களில் உயிரையும் காப்பாற்றுகின்றது.

6. சாப்பாட்டுக்கு நெய்யிலலாவிடடால், உணவின் சுவை குறைவடையும். பொரியல், வறுவல், துவையல், அவியல் முதலியவற்றின் சுவையை நெய் அதிகப்படுத்துகின்றது. இன்னும் புத்தருக்கு நெய் உடம்புக்குப் புஷ்டியை யுண்டு பண்ணும். இஃது எல்லாருக்குந் தெரிந்த விஷயம். ஆதலால், நெய் சாப்பாட்டுக்கு அவசியமானது.

7. வெகுகாலத்துக்கு முன்பு இராமபிரான் இலங்கைப் பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டு இராவணனைக்கொன்று தம் மனைவி சீதையை மீட்டுக்கொண்டு அயோத்திக்குத் திரும்பினார். அங்கே அவருக்கு அதிக ஆடம்பரமாகப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. இராவணன் சகோதரனான விபீஷணனும் வாலியின் சகோதரனாகிய சுக்கிரீவனும் அதற்குச் சென்றிருந்தார்கள். இராமர் தம்பட்டாபிஷேக சமயத்தில் அங்கு வந்திருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான வெகுமதியை யளித்தார். அதில் பாசம்பரியமாகத் தம்முடைய அரண்மனைப் பூஜையில் இருந்துவந்த இராகநாதர் விக்கிரகத்தை அது வைத்திருந்த பெட்டகத்தோடு விபீஷணனுக்குக் கொடுத்தார். அவன் அவ்விக்கிரகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இலங்கைப்பட்டணம் போனான்.

நடுவழியில் அவனுக்குச் சிறுநீர் உபதிரவமுண்டாயிற்று. அதனால், தற்காலத்தில் திருவரங்கம் திருக்கோயிலுள்ளவிடத்தில் அந்தத் தெய்வப் பெட்டகத்தை வைத்து விட்டுத் தண்ணீரை நாடிச் சென்றான். சற்று நேரங்கழித்துக் கை கால் முதலான உறுப்புக்களைச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு பெட்டகத்தை யெடுத்தான். அஃது அவனால் எடுக்க முடியவில்லை. அப்போது கடவுள் 'அன்பனே! இவ்விடத்தை நன்றாகக் கவனித்துப்பார்! நுகரக் கரவீரி கொள்ளடம் என்ற இரண்டுநதிகளும் மெற்கு மேற்கு வடக்கு என்ற மூன்று திசைகளிலும் மாலையோலப் பெருகியோடுகின்றன. இன்னும் அவ்விரண்டாறுகளும் இவ்விடத்துக்குச் செழிப்பையும் அழகையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. உன்னுடைய இலங்கைப்பட்டினத்தில் இவ்விதமான ஆறுகள் குழந்த அழகிய இடமில்லை. ஆதலால், பரிசுத்தமும் அழகுமுள்ள இவ்விடத்தில் திருக்கோயில்கொண்டு விளங்குவதற்கு நாம் பிரியப்படுகிறோம். நீ வேண்டிம்போது வந்து நம்மைப் பூஜித்துக்கொண்டு போ!' என்று திருவாப் மலர்ந்தனர். விபீஷணன் அவர் சம்மதத்துக்கு மாறுசொல்ல வகையிலலாமல் வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு போனான். இப்போது நுகூடத் திரிசிராப்பள்ளியிலுள்ள உச்சிப்பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து பார்த்தால், அவ்விரண்டாறுகளும் திருவரங்கத்துக்கு அழகு செய்வதைக்காணலாம். ஆதலால், ஆறுகள் தங்களுக்கருகிலுள்ள பட்டணங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் அழகையுள் செழிப்பையும் உண்டுபண்ணுகின்றன.

d. ஆதி நாளில் சந்திரகுலத்தில் பாண்டிமகாராஜாவுக்கு ஐந்து புத்திரர் இருந்தார்களென்பதைப் படித்திருக்கிறீர்கள். அவர்களில் மூத்தவருக்குத் தருமபுத்திரர் என்று பெயர். மற்றவர்களைப் பீமன், அாச்சுணன், நகுலன், சக

தேவன் என்று சொல்வார்கள். ஆக்காலத்தில் டெலலிப் பட்டணம் என்று வழங்கும் ஆந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தில் தான் தருமபுக்திதர் இருந்து அரசு நடத்திவந்தார். துரியோதனன் அவர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுச் செய்த உபாயங்களைப் பெலலரம் தருமபுக்திதர் சகோதரர்களின் உதவியினாலேயே எளிதில் கிட்டுக்கொண்டார். ஆஷ்டம அவர் எவருக்கு செய்ய முடியாத ஆராஜசூயமென்ற வம் உயர்ந்த யாகத்தை எல்லா அரசர்களுக்கும் புகழ்ந்துகொண்டாடுவது அவர்கள் உபாயமாகக் கொண்டு நிறைவேற்றிய பெருமையடைந்தார்.

அப்படிப்பட்டமொழி போர்ப்புரிய வந்த துரியோதனனையும், அவன் சகோதரர்களையும், அவற்றுக்குத் துணை நின்ற வெற்றி அரசர்களுக்கும் பீமன் முதலியவர்களைக் கொண்டே ரணகளத்தில் வென்று வாகை மாலையைக் குடினார். பிற்பாடு, அகவமேகமென்றும் வேறொரு மகாயாகத்தை யுட்கு, செம்மையாகச் செய்துமுடிந்தார். இவையாவும் அவர் கம் சகோதரர்களின் பழுதுபாடாத வீரத்தன்மையினால் நிறைவேற்றிற்றெயன்றி மற்றையடிபன்றி. அச்சகோதரர் இவ்வாறிட்டால், அவ்வளவு பெருமையும் அவருக்கு நிச்சயமாய்க் கிடைத்திருக்க மாட்டாதென்றே சொல்லலாம். ஆகலால், உண்மைச் சகோதரர்களால் ஒருவனுக்கு எல்லாநன்மைகளும் எளிதிலுண்டாகின்றன.

(1) முன்பு வந்ததில் அவன் செய்துவந்த அத்திரி முனிவருக்கு அநருமையென்று ஒரு மனைவி யிருந்தாள். அவள் அழகிலும் ஒழுக்கத்திலும் உயர்ந்தவள். அவள பெரும்புகழ் எல்லா உலகங்களிலும் பார்த்து விளங்கிற்று. அவள ஒரு சமயத்தில் தன்னுடைய நல்லொழுக்கத்தினால் தன் வீட்டுக்கு வந்து யாசித்த பிரமன் விஷ்ணு ருத்திரனென்ற மூன்று

தேவர்களையும் குழந்தைகளாக்கித் தொட்டிலிலிட்டுத் தூங்கப்பண்ணினான். பின்பு அத்தேவர்கள் கோபங்கொண்டு அவ்விருந்த நாட்டில் மழை பொழியவொட்டாமல் தடை செய்தார்கள். அந்தக் காரணத்தினால் அந்நாட்டில் பஞ்சம் பரவிப் பிடிக்கத் தொடங்கிற்று. அப்போது அந்நூய நிரபராதிதளான அந்நாட்டி மனிதர்கள் தன்பொருட்டு மழை யில்லாமல் கஷ்டப்படுவதைக்கண்டு வருந்தித் தன் நல்லொழுக்கத்தின் கமன்மையினால் தானே மேகவடிவமாகி ஆகாயத்தைமடைந்து ஐந்தா வருஷகாலம் வரையில் மழை பொழிந்து அந்நாட்டைச் செழிக்கப்பண்ணினான். அவன் கற்பின் மகிமைமையினாலேயே அத்திரிமுனிவருக்குச் சிறப்புண்டாயிற்று. ஆகலால், சிற்புள்ள மனைவியினால் ஒருவனுக்கு எல்லாவிடமும்மைகளும் தாமேயுண்டாகின்றன.

நீறில்லா நெய், நிற்பாழ், நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்
ஆறில்லா ஆருக் கழகுபாழ்— மாநல் *
உடற்பிறப் பில்லா உடம்புபாழ் பாழே
மடக்கொடி யில்லா மனை.

நீறு-திருநீறு. மாறுதில்-விரோதநில்லாத. உடன்பிறப்பு-சக்தா தார். மடக்கொடி-மனைவி.

25. கதை:— இரூபநாவது கதையைப் படித்துக் கொள்க. அக்கதையில் கோவலன் அதிகச் செலவு செய்து வந்தபடியினால் அவனுடைய எல்லாப் பொருளும் அழிந்து போயின. அவன் தன்னைப்போன்ற வியாபாரிகளைக் காண்பதற்கும் வெட்க மடைந்தான். பின்பு ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் இரவு நடு யாமத்தில் தன் மனைவியை யழைத்துக்கொண்டுநடந்து மதுரைப்பட்டணம் போனான்.

கடைசியில் திருட்டுக்குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு அங்குக் கொலையுண்டிற்றுபோனான். அவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் அவன் முதலிற் செய்த அதிகச் செலவுகளே காரணமாயின. ஆதலால், வரவுக்கடிகமாக எவருஞ் செலவு செய்யலாகாது.

ஆன முதலி ருதிகஞ் செலவானால்
மான மழிந்து மதிக்கெடுப—போனதிசை
எல்லார்க்குங் கள்ளனா யேழ்பிறப்புந் தீயனாய்
எல்லார்க்கும் பொல்லான நாடு.

26. கதை:—பரதொன்பதாவதிலுள்ள கதையைப் படித்துக்கொள்க. ஆதலால், பசித்துன்பம் உண்டான போது ஒருவரிடத்திலுள்ள பெருந்தன்மை முதலான பல வித நற்குணங்களும் மறைந்து போகின்றன.

மானங் குலங்கலவி வண்மை யறிவுடைமை
தானந் தவமுயர்ச்சி தாளாண்மை—தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர் மேற காமுறுதல பத்துமும்
பசிவந் திடப்பறந்து போம.

வண்மை-உயாகுணம். தானம்-சாகை. உயர்ச்சி-உயர்வு. தாளாண்மை-முயற்சி. தேனின்கசிவந்த-தேனூற்றுப்போலவந்த. சொல்லியர்-சொல்லியுடையபெண்கள். காமுறுதல்-விருப்பங்கொள்ளல். பத்துபத்துவிதமான நன்மைகளும்

27. கதை:—ஒரு காட்டில் ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு புறக்கள வாழ்ந்துவந்தன. அவை நெடுங்காலமாக ஓராலமரத்திலுள்ள கூடுகட்டிக் குஞ்சு பொரித்துவரும். ஒரு

நாள அநதக் காட்டுக்கு ஒரு வேடன் வந்தான். அவனைக் கண்ட மாதிரத்தில் எல்லாப் பறவைகளும் எச்சரிக்கையோடு பறந்துபோய்விட்டன. அவனுக்கு அன்று வேட்டையில ஒன்றும் அகப்படவில்லை. அவன் மனம் வருந்திக் கடைசியாகப் புறாக்களிருந்த ஆலமர்த்துக்கு வந்தான். மேலே அண்ணாந்து பார்க்கும்போது புறாக்கள் உட்காந்திருப்பது அவன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. அவன் உடனே தன் வில்லை வளைத்து ஒரு கூரிய அம்பை எடுத்துத் தொடுத்து அவைகளை எய்வதன்பொருட்டுக் குறிபார்த்துக்கொண்டிருப்பதென்றான். அதேசமயத்தில் அப்புறாக்களாகக் கொண்டு தன்னவெண்டுமென்று ஒரு பெரிய ராஜாளிப்பறவை ஆகாயத்தில் வட்டமிடிக் கொண்டிருந்தது. புறாக்கள் தப்பிச் செயலாக நிலத்தை நோக்கும்போது வேடன் தம்மைக் கொல்வதற்குக் குறிபார்த்துக்கொண்டு சிற்பதைக்கண்ட உடனே பறந்து சென்று தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்று மேலே நிமிர்ந்து நோக்கின. தம்மைப் பார்த்தவண்ணமே சமீபத்தில் வட்டமிடிக் பறந்து திரியும் ராஜாளிப்பறவை தெரிந்தது. தப்பித்துக்கொள்ள முடியாத பயங்கரமான ஆபத்து நங்களுக்கு நோந்திருப்பதை அப்புறாக்கள் அப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டன. என்ன செய்யலாம்? அவைகளுக்கு ஒருபக்கமும் போகமுடியவில்லை. அவைகள் இறப்பது நிச்சயமென்று பயந்து நங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு கடவுளைப் பிரார்த்திக்கன.

என்ன நடந்தது தெரியுமா? வேடன் சரியாய்க் குறிபார்த்துக் கொண்டு அம்பை யிழுத்தான். அப்போது மரத்தடியிலுள்ள வளையிலிருந்து வந்த கருமபாம்பொன்று வேடன் காலைக் கடித்தது. அவன் அப்பாடாவென்று ஒரு

பக்கமாக அலறி விழுந்தான். அதனால, வில்லில் தொடுத்த அம்புகொஞ்சம் குறி பிசகிப் புறாக்களின் பக்கமாகச் சென்று அவற்றைத்தாவிய ராஜாளிப்பறவையின் மேற் பாய்ந்து அடினைக் கொன்று விட்டது. வேடனும் ராஜாளியும் புறாக்களுடன எண்ணிய வெண்ணாங்குள முற்றிலும் மாறி வேறொன்ற சமுதாயம் விட்டன. ஆகலால், கடவுள செயலின்படி காரியம் நடக்குமேயல்லாமல் நான் நினைத்த வண்ணம் நடக்கவேட்டது.

ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்தட வொன்றாகும்
அன்றி உதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
கிளையாது முன்வந்த நிற்பினு நிற்பும்
எனையாளு மீசன் செயலா

ஒன்றுதிட்டுடைய ஒன்று ஆகுமெவ்வொருகாரியமாகும். எய்தும்—அடையு செயல்காரியம்.

2. கதை:—ஒருபாவது கதைமையி படித்துக்கொள்க.

பண்பது நாழி யுடுபது நான்குமுழம்
என்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன—கண்புதைந்த
மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்
சாந்தனையுஞ் சஞ்சலமே நான்.

கண்ணானக்கண். புதைந்தமூடப்பட்ட. மாந்தர்-மனிதர். மண்ணின்கலம்-மண்ணுற்செய்த பாத்திரம். சாந்தனையும்-இறக்குமளவும் சஞ்சலம்-மனக்கவலை.

3. கதை:—முன்னொருகாலத்தில் கோசல நாட்டின தலைகரான அயோத்தியன் னுடைய படடணத்தில் அரிச்

சந்திரனென்று ஓரசசன் ஐருந்தான். அவன் உலகத்துக்குச் சக்ரவர்த்தி. அவன் மனைவியின் பெயர் சந்திரமதி. அரிச்சந்திரன் உண்மை யுரைப்பவன். தருமத்துக்கு வேலி போன்றவன். தயைக்குப் பொக்கிஷம் போன்றவன். ஏழைகளுக்கு நிதி போன்றவன். அவன் யாசகர்கள் எதைக கேடடாலும் இல்லையென்றமல் அன்புடன் அளித்துவந்தான். 'இப்போது கேடகலாம்; இப்போது கேட்கக்கூடாது' என்று வித்தியாசமில்லாமல் உலகத்தார் தாம் விரும்பியவற்றை அவ்வரசனிடத்தில் தடையில்லாமல் எப்போதும் பெற்று வந்தார்கள். ஒரு சமயத்தில் கவுசிக முனிவர்தமக்கும வசிஷ்ட முனிவருக்கும் நேர்ந்த வருத்தம் காரணமாக அரிச்சந்திர மன்னவனுடைய அரசாட்சியை அக்கிரமமாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவனை வதைத்துக்குப் போக்கினார்.

இன்னும் அவர், அரசனும் மனைவியும் வனத்துக்குச் செல்லும்போது தாம் முன்பு எப்பொழுதோ யாசிகதிறுந்த பொன்னைக் கொடுத்ததுபோகவேண்டிமென்றும், அதுவரையில் தமக்கு அந்த அரசன் ஈடனாளி யென்றும், அறபது நான் தவணைக்குள் செலுத்தவேண்டிமென்றும் சொல்லியனுப்பினார். அவ்வரசன் கொடுக்கவேண்டிமென்று வற்பட்ட தொகை அவ்வளவு பெரியது மன்று. அவன் அரசாட்சி முனிவருக்குச் சொந்தமான பிற்பாடு, அந்தத் தொகையைக் கொடுத்து ஈடு செய்வதற்காவது அல்லது அவனையும் அவன் மனைவியையும் ஆதரிப்பதற்காவது அந்தப் பெருமபட்டணத்தில் ஒருவரும முன்வரவில்லை. அவன் ஆபத்தை யறிந்து உதவி புரிவதற்கு ஒருவரும இல்லாமற் போனார்கள். அந்தப் பெரியவரசன் கடைசியில் காசிப்பட்டணஞ் சென்று மனைவியை அடிமைப்படுத்தியும் தான் அடிமை

யாகியும் முனிவர் கடனைக் கொடுத்தான். ஆதலால், ஒரு வன கரவாது கொடுக்குநதனையும் உலகத்தார் அவனுக்கு உறவினராகவே யிருப்பார்கள்.

மரமபழுத்தால் வெளவாலை வாவென்று கூவி
இரந்தழைப்பார் யாவருமங் கில்லை—கரந்தமுற்றம்
கற்றா பரல்போற் கரவா தளிப்பரேல்
உற்றா ருலகத் தவர்.

இரதே-வேண்டி. கன்று ஆ-கன்றையுடைய பசு. அமுதம்-பால். கரந்ததால்-கரந்த கொடுத்தல். கரவாத-- ஒளிக்காமல், அளிப்பரேல்-கொடுப்பாரானால். உற்றார்-உறவினர்.

3) கதை:—நெடுங்காலத்துக்கு முன்பு மாண்டவர் என ஒரு முனிவரிருந்தார். அவர் தமது இளம்பிராயத்தில் தும்பிகளைப் பிடித்து அவற்றின் வால்களில் முட்களைச் செருகிவிட்டு வினையாடுவது வழக்கம். அவர் வினையாட்டுப் பருவமெல்லாம் அந்த அற்புத பிராணிகளைப் பிடிப்பதும், அவற்றின் வால் முட்களைச் செருகிப் பறக்கவிடுவதுமாகவே கழிந்தன. அவருக்கு வயது வந்த பிற்பாடு வேதங்களை யோதினார். அந்நேரம் சாஸ்திரங்களைக்கற்றார். உயர்ந்த ஞானத்தை யடைந்தார். அப்பால் வனத்தில் ஓரிடத்தில் நின்று பலவருஷம் அந்நேரம் தவஞ் செயதுவந்தார். எவ்வளவு செய்தும் அவர் தமது இளம்பிராயத்திற் செய்த பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. மற்றொரு சமயத்தில் அவர் அநதப்பாபம் காரணமாக நிரிமித்த மாயத் திருட்டுக் குற்றத்துக்குச் சொந்தமாகிக் கழுவில் ஏற்றப்பட்டார். ஆதலால், ஒருவன் தான் செய்த நலவினையின் பலனைச் சந்தோஷமாக அனுபவிப்பது போலவே தீ

வினையின் பலனையும் கட்டாயம் அதுபவித்துக் கிரவேண்டும்.

தாந்தாமுன் செய்தவினை தாமேயனுபவிப்பார்
பூந்தா மரையோன் பொறிவழியே—வேந்தே
ஒறுத்தாரை என்செயலாம் ஊரெல்லா மொன்றாய்
வெறுத்தாலும் போமோ விதி.

தாமரையோன்—பிரமன். பொறி—எழுதது. ஒறுத்தார்—கோபித்தவர். விதி—ஊழ்.

31. கதை:—a. நமதமிழ் நாட்டில் சாதாரணமான தமிழில் பலவகைப்பாட்டுப்புத்தகங்களை வெளிவந்திருக்கின்றன. இன்னுஞ்சில புதிதுபுதிதாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவைகள் யாவும் இலக்கணங்களின் விதியை முற்றிலுந் தழுவிச் செய்யப்படவில்லை. அச்சிறு கவிதைச் செய்கின்றவர்கள் சங்கீத வறுப்புகள் சரிபாக அமைந்திருக்கவேண்டுமென்று கருதி ராகம்தாளம் முதலியவற்றைக் கவனிப்பார்களே யல்லாமல் சொற்களை பொருட்சுவை முதலியவற்றைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலியவற்றைக் கவனிக்காமல் செய்யப்படுகின்ற செய்யுள்களைக் காட்டிலும் சங்கீதவறுப்புக்களை மாத்திரம் கவனித்துச் செய்யப்படுமா ஜாவளி, திலலானு, டப்பா, கஜல முதலியவை உயர்ந்தவை மென்பதற்குச் சிவகார ஜாவளி இந்திரசபா முதலானவை உதாரணங்களாகும்.

b. சில கூற்றாணங்களுக்குமுன்பு பகவன் ஆதி என்ற தம்பதிகளுக்குப் பிரந்த திருவளஞ்சென்றவர் வளஞ்சென்றவன் எனும் ஒரு வகைத் தமிழ்ந் குலத்தாரால் வளர்க்கப்பட்ட

டார். அவர் கல்வியும் நல்லொழுக்கமுமுள்ளவராகிச் சென்னைப்பட்டணத்தைச் சார்ந்த மைலாப்பூரில் தங்கி இலலறம் நடத்தினார். அவர் தமது நல்லொழுக்கத்தினால் முனிவர் களைப்போல மூன்று காலங்களிலும் நடக்குஞ் செயல்களை நன்றாக அறிந்திருந்தார். திருவாலங்காட்டில் சிவபெருமான் காளியுடன் நடனம் பண்ணின சமயத்தில் அவர் காதில் அணிந்திருந்த குண்டலம் கீழே விழுந்ததுபோல நெய்யரசியைத் தைக்கூட அவர் அறிந்து தமமிடத்தில் வந்து கேட்டவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அவரிடத்தில் பல அந்தணர்களுள் போய்ச் தங்கள் சந்தேகங்களை நீங்கி வந்தார்கள். அவ்வளவு பெருமையும் அவருக்கு நல்லொழுக்கத்தினால் உண்டாகித்தேயன்றி வேறன்று. ஆதலால், ஒருவன் உயர்க்குலத்திற் பிறந்திருந்தைக்கூடமீலும் நல்லொழுக்கமுள்ளவனாக விளங்குவது மேன்மையானது.

6. முன்பு மச்சேசத்தில் விராடனென்ற மன்னவனுக்கு உத்தரன் எனது ஒரு புத்திரன் யுருந்தான். ஒரு சமயத்தில் பாண்டவர் ஐவரும் தங்கள் உருவங்களை மறைத்துக் கொண்டு அம்மன்னவன் வீட்டில் ஒரு வானுஷ்காலம் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது துரியோதனன் அவ்விராட மன்னவன் பக்கங்களை யபகரித்துக்கொண்டு பெருமபோர் செய்யத் தொடங்கினான். அப்போர் இரண்டடத்தில் நடந்தது. ஒன்று அவன் பட்டணத்துக்குத் தென்புறம், மற்றொன்று வடபுறம். விராடமன்னவனுடைய அவன் படைசீரர்களும் தென்புறத்தில் சண்டை செய்யச் சென்றிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் உத்தரன் நான் பகைவர்களை வென்று விடுகிறேனென்று பெருமை பேசிப் பிருகந்னை வென்ற ஒருபேடியைத் தனக்குச் சாரதியாக அமாததிக்கொண்டு வடக்குத்தித்தில் சண்டை செய்யப் போனான்.

அவன் போர்க்களத்துக்குச் சென்று பகைவர்களை எதிரிங்கண்ட மாத்திரத்தில், மிகவும் பயந்து உடம்பு நடுங்கி வராமுமுறிக் கொண்டு நிலத்தில் குதித்து ஊரைப்பார்க்க வேடத் தொடங்கினான். அப்போது சாரதியாகப் போன பேடி அவனை மடக்கித் தைரியஞ் சொல்லி யழைத்து வந்து, அவனைத் தனக்குத் தேர்விடச் செய்து, தான் துரியோதனனையும் அவன் படை வீரர்களையும் எதிர்த்து யுக்தம்பண்ணி வெற்றியடைந்து அவ்வெற்றியின் சிறப்பை உத்தரனுக்கே கொடுத்துக் கரவப் படுத்தினான். உத்தரனுடைய வீண் பெருமையைக் காட்டினும் அப்பேடியின் ஆண்மைத்தன்ம சிறந்ததன்றோ? ஆதலால், வீண்பெருமைகொண்ட ஒருவன் வீரத்தனத்தினும் ஆஃகிலவாத கோபே நலவது.

4. தசரதசகரவர்த்திக்குக கைகேயி யென்று ஒரு மனைவி யிருந்தாள். அவள் சகரவர்த்தியினிடத்தில் எப்பொழுதோ பெற்றுக்கொண்டிருந்த இரண்டு வரங்களையும் அவர் மூத்த புத்திரான இராமனுக்குப் பட்டா பிரிஷ்கஞ் செய்ய நிச்சயித்திருந்த சமயத்தில் இராமனைப் பதினாறு வருஷம் வரையில் வனத்துக் கனுப்பவேண்டுமென்றும், அதுவரையில் தன் மகன் பாதனை அயோத்திக்கு அரசனாகவேண்டுமென்றும் கேட்டாள். தசரதர் 'இராமன்' என் உயிர். அவன் வளமே போகவேண்டாம். அவன் காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டால், நான் மூறந்து போவேன். நீ வேறுவிதமான வரத்தைக்கேள். 'தருகிதேன்' என்று பல விதமாகவுஞ் சொன்னார். கைகேயி தன்வரங்களால் தனக்கும் கன் கணவருக்கும் கோரிடுகின்ற உலகப் பழிப்பைக் கொஞ்சமும் ஆராய்ந்து பாராமல் 'சகரவர்த்தியைப் பொய்யனென்றும், வஞ்சகனென்றும் தாழ்த்தி, எப்படியும் தன் வரத்தைக் கொடுக்கே' என்றேவென்று பிடி

வாதம் பண்ணினாள். பின்பு சசரதர் விதியில்லாமல் அவள விரும்பிய அவ்விரண்டு வரங்கனையுங் கொடுத்து அப்போதே மரணமடைந்தார். பழிக்குப் பயப்படாத அக்கைகேயியை அவர் மனைவியாகக் கொண்டிருக்கவில்லையானால் மரணத் துக்கு உள்ளாயிருக்கமாட்டாரன்றோ?

இழுக்குடைய பாட்டிற் கிசைநன்று சால
ஒழுக்க முயர்குலத்தி னன்று—வழுக்குடைய
விரத்தி னன்று விடானோய் பழிக்கஞ்சாத்
தாரத்தி னன்று தனி.

இழுக்கு-இலக்கணக்குற்றம். இசை-சங்கீதப்பாட்டு. சால-மிகவும். ஒழுக்கம்-நன்னடத்தை. வழுக்கு-தவறுதல். விடானோய்-தீராதநாய். பழிக்கு-குலத்துக்குவரும் பழிக்கு தாரம-மனைவி. தனி-தனியேயிருத் தல்.

32. மூன்றாவது கவையைப் படித்துக்கொள்க.
ஆறிடு மேறி மடுவுமபோ னாஞ்செம் வம்
மாறிடு மேறிடு மாநிலத்திர்—சோறிநிற்
தண்ணீரும் வாரும தருமமே சார்பாக
உண்ணீர்மை ிறு முயர்ந்து.

ஆ மசல்வம்-ஒருவருக்கு இருப்பதாகிய செல்வம். ஆறு இடம். ஆற்றிலுண்டாகும். மாறிடும-மாறிப்போகும். ஏறிடும்-உயர்வடையும். சார்பு-துணை. உண்ணீர்மை-உள்ளத்தின் தன்மை. வீறும்-உயர்வடையும்.

33. கதை:—முற்காலத்தில் இராமன் தன் பாராக்கிர மத்தினால் ஜனக மன்னவன் புத்திரியான சீதையை மணந்து ஆடம்பரமாக அயோத்திக்கு வந்து கொண்டிருந்தான்.

அப்போது பரசுராமவென்ற ஓர்நகர முனிவர் கோபத் தோடு அவனை எதிரிற் கண்டு 'ஆராமா! நீ மிதிவீல் பட்டணத்தில் சீகையின் பொருட்டு ஒடித்த பெரிய வில் பயனற்றது. அது பல வருஷங்களாகப் பூஜையிலிருந்து வந்தபடியினால் அபிஷேக நீர் படடுபபட்டு வைரஞ் செத துப் போயிற்று. அந்தவில்லை களைத்தொடித்துவிட்டது உனக்குப் பெருமையாகமாட்டாது. இதோ நான் கரத்தில் வைத்திருக்கும் உயர்ந்த வில்லைப்பார்! இது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வுக்குச் சொந்தமானது. பராக்கிரமத்துல நான் கையற்றி யிருக்கிறேன். இஃது உன் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான அரசர்களைக் கொன்று வெற்றிபெற்றது. உருண்டைவில்லையும் வளைத்து அடிக்கத் தெரியாத நீ இவ்வில்லைச் சரியானபடி தூக்கிவிடத்தகுஞ்சக்தியுள்ளவனாகாய். இஃது உன்னுடைய வீரப்பெருமையை அடிமேடாகற்றிவிடும். உனக்குச் சக்தி யிருந்தால், இவ்வில்லைச் சரியானபடி வளைத்து காணெற்று' என்று தமமுடைய பெரியவில்லைக் கொடுத்தார்.

ஆராமன் 'முனிவரே! சங்கள் கட்டளையை நான் எவ்வாறு மறுக்கமுடியும்? நாங்கள் எவற்றிலும் உயர்ந்தவர். என்னவோ முடியுந்தளையும் முயன்று பார்க்கிறோம்' என்று சொல்லிப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரே நிமிஷத்தில் வளைத்துப் பாணத்தைப் பூட்டிப் 'பூஜ்யமே! இந்நம்பாணத்துக்குக் குறியைக்காட்டுங்கள். யார்மீதுசெலுத்தக்கடவையிடுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டான். பரசுராமர் தடுக்கிட்டுப் பயந்தது ஒன்றுநதோன்றாமல் வாய குழறிக்கொண்ட 'ஆராமா! நீ சூரன். உன் பராக்கிரமத்துக்கு ஒருவரும் ஒப்பாகமாட்டார்கள். நான் அந்தணன். என்னை மன்னித்துக்கொள. இதுவரையில் நான் செய்திருக்கும் தவங்களை உன் பாணத்துக்குத் தத்தஞ் செயது விடுகிறேன். நீ உன் இன் சொல்லினாலேயே

என்னை முழுவதும் வெற்றி கொண்டு விட்டாய். நான்கோபத்தினாலும் பொறாமையினாலும் கொடுஞ் சொல்லைச் சொல்லித் தோலவியையும் அவமானத்தையும் மடைந்தேன். இவ்வயர்ந்த விலலையும் என் தவத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு என்னை விடுதலை செய்து விடு! நான் தவத்துக்குப் போகிறேன்' என்று சொல்லி அவ்விரண்டையும் கொடுத்துக் காட்டில் மறைத்துப்போய்விட்டார். இதனால், கொடுஞ் சொற்களைக் காட்டிலும் இன்சொல் எரிதில் வெற்றி பெறுமென்பது வெளியாகின்றது.

வெட்டெனவை மெத்தெனவை வெல்லாவாம் வேழத்திற் பட்டுருவது கோல பஞ்சிற் பாயாது—நெட்டிருப்புப் பாரைககு நெககுவிடாப பாரை பசும த்தின் வேருக்கு நெக்கு விடுபு.

வெட்டெனவை-கடுமையான சொற்கள். மெத்தெனவை-சாதமான சொற்களை. வெல்லா-ஐயிக்கா. வேழம்-யானை. பட்டு-பாய்ந்த. கோல்-ஆயு. இருப்புப்பாரை-இரும்பினால் செய்த கடம்பாரை. நெக்கு விடு-பிளந்து பொருபு.

34. கதை.—ஆகிகாலத்தில் பாண்டவரைவரும் அவர்கள மனைவி பாஞ்சாலியும் மச்சிகேசுத் தாசனான விராட மன்னவன் பட்டில் நமமுருவங்களை மறைத்துக்கொண்டு ஒருவருஷ காலம் வாசஞ்செய்துவந்தார்கள். அப்போது துரியோதனன் விராடமன்னவனுக்குச் சொந்தமான பசுக்கூட்டங்களை அபகரித்துத் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொண்டு போனான். அதன் காரணமாக விராடன் கடைசிப் பிள்ளையான உத்தரன் பிருகநகளை யென்ற பேடியைத் தனக்குத் தேர்விடச் செய்துக்கொண்டு துரியோதனனோடு சண்டை செய்யப்

புறப்படட்டு போனான். முதல் மூலையில் வேறொரு பகைவனை எதிர்த்துப் போர்செய்து வெற்றியோடு திருப்பிக் கங்கப்பட்டனென்ற சந்திரியாசியோடு சூதாடிக் கொண்டிருந்த அரசன் பால் தூதர்களவந்து வணங்கி, உத்தராகுமாரன் துரியோதனன் முதலானவர்களை வெற்றிசொண்டு பசுக்களைத் திருப்பிவருகிறானென்று சொன்னார்கள்.

விராடன் சந்தோஷித்து அவனை ஆடம்பரத்தோடு அழைத்து வரும் வண்ணம் மந்திரி முதலானவர்களுக்குக் கட்டளையட்டுக 'கங்கட்டடே! என்மகன் பகைவர்களை வென்றது போல ஆவ்வாடத்தில் நான்தங்களை வெற்றிக்காளாகிறேன்' என்று சொன்னான். சந்திரியாசி 'அரசனே, அவசரப்படடவண்டா, பீஷ்மர் முல்லாண பெரியவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்வது எளிதான காரியமன்று. அவர்கள் பலத்திலு பாராக்கிரமத்திலும் முயாநத ஓபபற்ற விரர்கள். உன்போல் அரசர்களாலும் அவர்களை அபஜயப்படுத்துவது அசாத்தியமான காரியம். உருண்டை வில்லையும சரியானபடி பிடுக்கக் தெரியாம அறிபாச சிறுவனாகிய உன் பிள்ளை உத்தராகுமாரன் அவர்களை ஒரு நாளும வெற்றிகொண்டிருக்கே மாட்டான். ஆனால், இவ்வெற்றி அவனுக்குத் தேர் விந்வகற்கு ஒப்புக்கொண்டு சென்ற பிருகநனை யென்ற மோடியினுந் கிடைத்திருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

விராட மன்னவனும அவனைச் சார்ந்தவர்களும் அவ்வார்க்கையைய அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர் 'பிச்சை பெடுத்துப் பிழைக்கும் சந்திரியாசி பென்றும், அவருக்கு திராஜவம்சத்தாரின் பராக்கிரமங்களை அறிந்து சொல்லத் தெரியாதென்றும், அதனுடன் அகங்காரங் கொண்டவரென்றும், அரசகுமாரன் வெற்றியில் அசுரையுள்ளவரென்றும்' பலவாறு

தூஷித்து அவமான முண்டாக்கினார்கள். அரசன் அவற்றோடுமில்லாமல் பாய்ச்சிகைக் காயினால் அவர் நெற்றியில் அடித்துக் காயப்படுத்தினான். சந்நியாசியின் வசனம் உண்மையாயிருந்தாகூட அவர் எளிய வேஷத்தினால் அவருக்கும் அவர் காக்கைக்கும் சபையில் மதிப்புண்டாகவில்லை. விராட மன்னன் உறுடைய மூடவார்த்தைக்கு மதிப்பு உண்டாயிற்று. ஆகலால், பொருளில்லாத தரித்திரனுக்கு உலகத்தில் மதிப்புண்டாகமாட்டாது.

கவலானே யானாலுங் கைப்பொருளினான் முண்டாயின்
எல்லாருளு சென்றங் கெடூர்கொளவா—இல்லானே
இல்லானும் வேண்டாளமற்றன் நெடுந்தநாயவேண்டாள
செல்லா தவன்வாயிற சொல்.

இல்லானே—பொருளில்லாதவனை. இல்லான்—மனைவி. செல்லாத—செல்லமாட்டாது.

3. கதை:—முற்காலத்தில் கைகேயி பெண்பவளுக்குத் தசரதசக்கரவர்த்தி கொடுக்காட்களுக்குமுன்பு இராமன் இவராமகொடுத்திருந்தாரென்று, அவள இராமனுக்குப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய நிச்சயித்திருந்த சமயத்தில் அவ்வரங்களால் இராமனைப் பதினான்கு வருஷம் வனத்துக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று தீர்ப்பந்தப் படுத்துள்ளொன்றும் படித்திருக்கிறார்கள். தருமத்துக்குப் பயந்த அநதச சக்கரவர்த்தி லேறுவழியில்லாமல் அவள விருமபிய வரத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். பிற்பாடு, இராமன் கைகேயியினால் தந்தையின் கட்டளையைத் தெரிந்துகொண்டு மனைவி சீசையோடும் தம்பி இலகந்தமணலோடும் அப்பாடே புறப்பட்டுத் தண்டகாரணியம் போனான். தந்தை 'நீ வனஞ் சென்றுவா!' என்று அவனுக்கு நேராகக் கட்டளை கொடுக்கவேயில்லை.

ஆதலால், இராமனைப்போல ஏவப்படாமலே குறிப்பறிந்து நடக்கின்ற அறிவுள்ளவர்களும் உலகத்தில் இருந்து வருகிறார்கள்.

1). ஒருநாள ஒரு மாபிள்ளை தனது நண்பனொருவனை யழைத்துக்கொண்டு மாமியார் வீட்டுக்குச் சென்றான். அவனுக்குக் கடுக்கலில்லை. அதனை மாத்திரம் மற்றொருவனிடத்தில் இரவல் வாங்கிக்கொண்டு போனான். மருமகன் வருகையைக் கண்டமாத்திரத்தில் மாமியார் ஒருபெரிய பட்டுப் பாயைக் கொண்டுவந்து நலைக்கடைத்தண்டையில் விரித்து 'உட்காருங்கள்!' என்று சொன்னான். இருவரும் பாயிலுட்கார்ந்து காப்பி முதலான சிற்றுண்டிகளை யுண்டு இளைப்பாறி யிருந்தார்கள். அப்போது மாமனார் வந்து சேஷமம் விசாரித்தார். தோழன் 'ஐயா! சேஷமம். தங்கள் மாப்பிள்ளை கடுக்கன் மாத்திரம் இரவல் வாங்கினார். மற்றவை யாவும் அவருக்குச் சொந்தமானது நான்' என்று சொன்னான். மாப்பிள்ளை அவனைக் கோபித்துக்கொண்டு 'உன்னை யார் கடுக்கனைக் கேட்டதாகன. நீ பேசாமல் இருக்கலாகா' வென்று கூறினான். அவன் 'இனி எச்சரிக்கையோடு நடந்து கொள்கிறேன்' என்றான்.

சற்றுநேரங் கழித்து மைதானம் வந்து சேஷமம் விசாரித்தான். அப்போது தோழன் 'ஐயா! எல்லாரும் சேஷமம். ஆனால், கடுக்கனைப்பற்றி மாத்திரம் என்னைக் கேட்கவேண்டா' என்றான். மைத்துனன் அதனைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு போனான். அப்புறம் மருமகன் தோழனையதட்டிப் 'புத்தியற்றவனே! உன்னை கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இனியேனும் அசட்டுத்தனமாக ஒன்றுஞ் சொல்லாதிரு. உன்னால் எனக்கு மானம் போகின்றது' என்றான். தோழன் 'நீ வருத்தப்படாதே. எனக்கு அவ்வளவு புத்தி

யில்லாமற் போகவில்லை. ஜூனி நான் சொல்வதைப்பார் என்று தேற்றினான். பிற்பாடு, மாமனாருக்கு மிகவும் நெருங்கின நண்பர் ஒருவர் வந்து மருமகனைக் கண்டு கேட்டும் வினவினார். அப்போது நண்பன் அதிக அவசரத்தோடு 'ஐயா! நங்கள் அழிக்கிரகத்தினால் சேஷமமாகவே யிருக்கிறோம். மருமகன் கிண்கிணைப்பற்றித் தாங்கள் சந்தேகம் கொள்ளவேண்டா. அவர் இவ்வல் வாங்கி வரவில்லை. அஃது அவருக்குச் சொந்தமானதுதான்' என்று சொன்னான். மருமகன் அவமானத்தினால் உடம்பு குன்றி மூளை யழிந்து வந்ததற்கு வருத்தப்பட்டுத் தனக்கு அவசரமாக வேலையுள்ளவகண்டு மறநாள் அதிகாலையிலேயே ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டான். ஆதலால், மூடர்களுக்கு எதற்குமே தடவை புத்த சொன்னாலும் அவர்கள் ஒட்டுபோதும்திரும்ப மாட்டார்கள்.

பூவாதேச பகட்டு மரமுமுள மக்களுளும்

பவாதே தின்றுணர்வார் தாமுளதே—தூவார்

விவாதத்தாலு நன்றாகா ஶீரதெனவே பேபை, உக

சுரைத்தாலும் தோனார உணர்வு.

பூவாதேச-மலருண்டாகாமலேயே. வவாதே-(ஒருவர்) வவாமலே. நன்று--இருந்து. உணர்வார் அறிந்து கொள்கின்றவர்கள். தூவார்-தவி. நாராத-முனியாத பேபை-அறிவில்லாதவன். உணர்வு-அறிவு.

36. கதை:—விசிரவசுவின் குமாரனான ஜீராவணன் பிரமத்தவனைக் குறித்து நெடுங்காலம் வரையில் தவறச் செய்து உயர்ந்த வரங்களையும் சிறந்த அரசாட்சியையும்வடநான். தேவர்களும் தெய்வப்பெண்களும் அவனுக்குக் குற்றேவல புரிந்து அடங்கிவந்தார்கள். நெடுநாள

கழித்து அவன் சகோதரி சூர்ப்பணைகையென்பவள சீதையின் உயர்ந்த அழகையும், அவள தன் கணவனோடு தண்டகாரணியத்தில் வாசம் பண்ணுவதையும் அவனுக்கு விளங்கக் கூறினான். அவனுக்கு அப்போதே சீதைபைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஒருகெட்டவெண்ணம் உண்டாயிற்று. உடனே அவன் தன் நண்பன் மாரீசனிடத்துக்குச் சென்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்து அவனைப் பொன்மராகப் போக்கி இராம லக்ஷ்மணர் இருவரையும் சீதையை விட்டுப் பிரிந்து போகப்பண்ணினான். பிற்பாடு பர்ணசாலையில் நனித்திருந்த சீதையைச் சந்தியாசி வேஷத்தோடு கண்டு தன்னையும் தன் கருத்தையும் அவளுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். ஜானகி முகம் கொடுத்தது பிபசாமல் கோபித்துக் கொண்டதனால் இராம லக்ஷ்மணர் ஆவனேத் தூக்கிக் கொண்டு அப்போதே யுலங்கைப்பட்டணஞ் சென்று அஸோகவனமென்ற சிவலத்திற் சிவலவைத்துத் தன்னெண்ணத்தை நிமைவேற்றவேண்டி மென்று யத்தினுள் யத்தினுள் பலவிதமாக நிர்ப்பாதப் படுத்தி வந்தான் சீதை அவனையும், அவன் விருப்பத்தையும், அவன் கட்டளைகளையும் அலாப்யம் பண்ணிவிட்டுத் தைரியத்தோடு தன் உயர்ந்த கற்பைச் சரியாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

பிற்பாடு, இராம லக்ஷ்மணர்கள இறக்குந் தருணத்திலிருந்த ஜடாயு வென்ற சீழக்கமுகினால் இராவணன் மோசத்தையறிந்து அதுமான் முதலான குரங்குப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு சென்று அவன் பாட்டணத்தை முற்றுகையிட்டார்கள். இராவணன் முதலில் தன் படை வீரர்களையும் பந்துக்களையும் புத்திரர்களையும் மனுப்பி அச்சகோதரர்களைக் கட்டிக்கொண்டு வரக் கட்டளையிட்ட

டான். அத்தனை பெயரும் அவர்கள் அஸ்திராகலரினால் ஒருமிக்க மாண்டு போனார்கள். பிற்பாடு, இராவணன் யுக்தர்களாததுக்கு வந்து இராமனோடு சண்டை செய்து தன் வர்த்தையும பலத்தையும் உயிரையும் இழந்துவிட்டான். அவன் முதலில் சீகையை விருமபி யெடுத்து வராதிருந்தால், இராமனாவ இறந்திருக்கமாட்டானன்றோ? ஆதலால், எவ்வளவு உயர்ந்தவர்களாலும் அயலான் மனைவியின் மீது ஆசை கொள்ளலாகாது.

நண்டுசிப்பி வேய் கதலி நாசமுறுக காலத்தில
கொண்ட கருவழிக்குங் கொள்கைபோல்—ஒண்டொடையு
போதந் தனங்கல்வி பொன்றவருங் காலத்தே
மாதர்மேல் வைப்பார் மனம்.

சிப்பி-முத்துச்சிப்பி, வேய்-மூங்குலை, கதலி-வாயை, கரு-சாப்பம், கொள்கைபோல் தன்மைபோல, போதம்-அறிவு, பொன்ற-அழிய, மாதர் மேல்-அயலார் மனைவியேல், ஒன்றொடையு- ஒளிபொருந்திய வலையலணிந்தவளே.

37. கதை:—முற்காலத்தில் சகர சகரவர்த்திக்கு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு இராமனெனலும் புத்திரராயத் தோன்றினார். எல்லாக் குணங்களும் அவனுக்குச் சொந்தமாக வீருந்தன. அப்படிப்பட்ட புத்திரனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்யுமபடி சகரவர்த்தி முகூர்த்தம் நியமித்தார். அயோத்தி முழுவதும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அட்டணத்திலுள்ளவர்கள் புதியவரசன் பட்டத்து யானை யின் மீது பவனி வருவதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். வேதமந்திரங்களின் ஒலியும் வாதிய கீதங்களின்

ஒலியும் ஒன்று சேர்ந்து பரவின. மெல்ல மெல்ல முகூர்த்த காலமும் நெருங்கி வந்தது. அப்போது இராமன், எவரும் எப்போதும் எதிர்பாராதவிதமாக மரவுரியாடையும், சடைமுடிவேடமும் பூண்டு தெருவில் நடந்துவந்தான். அவன்மனைவி சீதை நவப்பெண்களைப் போலக் தாழ்ந்த வேஷந் தரித்துக் கணவனைப்பின் றொடர்ந்தாள். இலக்சுமணனென்ற சகோதரனும தவக்காலததோடு தமையனைப்பின் பற்றினான்.

அவன் மகுடாபிஷேக முகூர்த்தமானது அப்போதே வனவாச முகூர்த்தமாக மாறிப்போயிற்று. அவன் விதி அவ்வளவேவாரும் அடங்கவில்லை. அவன் வனத்தில் வாசஞ் செய்கையில் இலங்கைத் தீவுக் கரசனாகிய இராவணனென்பவன் அவன் அருமை மனைவி சீதையைச் சிறைபெடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். அந்தக் கொடிய வனத்தில் இராமன் தன்னை ஆற்றுவாரில்லாமல் அவமானத்தினால் வருந்தித் தனக்கு உதவி செய்வதற்குத் தன் போன்ற மனித வாககத்தில் ஒருவருந் கிடைக்கப் பெறாமல் குரங்குகளோடு பழகிச் சீதை யிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு அவைகளை வேண்டித் தூதனுப்பினான். பிற்பாடு அவைகளின் உதவியினாலேயே அவ்வாக்களைக்கொண்டு இழந்த மனைவியைப் பெற்றான். அவனடைந்த கஷ்டங்களைச்சொல்லி முடியாது. ஆதலால், எப்படிப்பட்டவர்களாலும் ஊழ்வினையைக் கடக்க முடியாது. அதுபவித்தே சீரவேண்டும்.

வினைப்பயனை வெல்லதற்கு வேத முதலாம்
எனைத்தாய நூலகத்து மில்லை—வினைப்பதனைக்
கண்ணுறுவ தல்வாற் கவலையுறேல் நெஞ்சேமெய்
வின்னுறுவார்க் கில்லை விதி.

வினை-ஊழ்வினை. எனைத்து ஆய-எல்லாவிதமான. நினைப்பு-முற் பிறப்பின் நினைவு. அது என்-அவ்வீனப்பயனுக்கு அமைந்ததென்று. சண் உறுவதல்லால்—சண்டு சொள்வதல்லாயல். மெய்-உண்மையான விண்-முத்தியுலகம். உறுவர்க்கு-அடையவிரும்புவோருக்கு.

33. கதை:—முன்னொரு காலத்தில் ராகுகணன் என்ற மன்னவன் கபிலமுன்வரிடத்தில் ஞானோபதேசமடையும்பொடிட்டுச் சிவிகையி டேலறிககொண்டு ஆமமுன்வர் ஆசசிரமத்துக்குப் போனான். பாலக்குப் போயின நநி வழியில உன்மகதனைப் போலத் திரிந்துகொண்டிருந்த ஜடபரதனைன்ற ஞானியைப் பிடித்து பல்லக்கைச் சுடந்து போகச் செய்கார்கள். அந்நொலி யறு மாறாக அடிவைத்து நடந்தநூல் அவவரசனுக்கு உடம்பு குலுங்கி வருத்தமுண்டாயிற்று. அவன் உட்கினை சிவிகையை நிறுத்தச் சொல்லி ஞானியைத் தெரிந்துகொண்டு அவர் சொல்ல எழுந்த தன்னை மன்னிகுமபடி வேண்டினான். ஜடபரதா 'அரசனை! நீ குற்றஞ் செய்யவில்லை. எனக்குத் திராசுபுடைய வருத்தங் கிடையாது' என்று சொல்லி அவவரசனுக்கு அவனை விருட்பிய வண்ணம ஞானியனுக்கு உடல் உயிர்க்குமான பூன்பதுன்பங்களும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் உண்டாவதுமலை.

உன்றெனறத் தீடுமன்றாய நானென்றுந தானென்றும் அன்றென்று பாடுமென்று மாகாதே—என்றகிலே தானதாந் தத்துவமானு சம மறுத்தார் யாக்கைக்குப் போனவா டேடும பொருள்.

சப்பு-சம்பாபுல்லை. யாக்கைக்கு அந்தப்புல்லைக் கட்டுவதற்கு. போன ஆறு-வேறு இல்லாமைப்பால் நின்றநிலை-கடவுளருளப் பெற நின்றநிலை. தான்-அவன். அது ஆ-பதியாகும். தத்துவம்-உண்மை போனவாறு என்பது ஈறுகெட்டுநின்றது.

34. கதை:—ஆதிநாளில் சந்தனு என்று ஒரு மன்ன ரிருந்தார். அவருக்கு முத்தன் மனைவியான கங்காடேவி

யின் வயிற்றில் காங்கேயன் என்று ஒரு புத்திரர் பிறந்தார். அவர் தம்முடைய இளம்பிராயத்திலேயே காயாரினன் முயற்சியினால் எல்லாக் கலைகளையும் நன்றாகக் கற்று ஒவ்வொன்றிலும் பண்டிதராக விளங்கினார். அவருக்கு வசிஷ்ட முனிவர் வேதங்களை யோதுவித்தார். கெய்வ குருவான பிருகஸ் பதி சாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார். அசுர குருவாகிய சக்கிர பகவான் மந்திரங்களை யுபதேசித்தார். ஜமதக் கினி முனிவர் புத்திரரான பரசுராமர், வில்வித்தையைப் பயிற்று வித்தார். அவர் உலகத்திலிருந்த எல்லாப் பண்டிதர்களை யும் பாஸ்யத்திலேயே மிஞ்சி விளங்கினார். அவர் ஒழுக்ககதுக்கும் கல்விக்கும் வெகுமதியாகச் சந்தனு மன்னவர் 'சுபூநதாய்! நீ உலகத்தில் சாதாரணமான மனிதர்களைப் போல ஓதக் கூட வேண்டியதில்லை. நீ உலகத்திலிருக்கும் வரையில் யமன் தன்னுடைய சகாய பாசத்தை உன் பேல் விசாரித்துப்பாணாக. நீ விரும்புகின்ற சமயத்திலுள்ளுக்கு மாணமுண்டாகுக' என்று உயர்ந்த வா ததைக் கொடுத்தார். அவர் அவ்வரத்தின் பகிலையினால் நெடுங்காலம் வரையில் உலகத்திலிருந்து புகழோடு விளங்கினார். பின்பு பாரத யுத்தத்தில் துரிபாதனைப் பொருட்டுப் பதது நாள் வரையில் பாண்டவர்களை ஊடு சண்டை செய்து அரசன் அஸ்திரம ளால் தமது உடம்பு சல்லடைக் கண்களாகத் தொலைக்கப்பட்டப புகாயமடைந்துகூட அவர் மாணமடையவில்லை. அரசன்னால் அமைத்துக்கொடுக்கப்பட்ட அஸ்திரப்படுகையில் அபபடியே யிருந்துகொண்டு, யுதிஷ்டிர பகர் வரத்திக்கு அவர் விரும்பின தருமோபதேசங்களைச் செய்து, சூரியன் உத்தராயணத்தில் பிரவேசித்த பிற்பாடு கிடைத்தற் கருமமான மோக்ஷவுலகத்தை யடைந்தார். ஆதலால், பிஷ்மரைப்போல ஒவ்வொருவரும் முப்பதாவது வயதிற்குள் உயர்ந்த ஞானத்தை யடைந்து நல்லொழுக்க முளளவர்களாகப் பழகவேண்டும்.

முப்பதா மாண்டளவின் மூன்றற் றொருபொருளைக் கப்பாமற் றன்னுட் பெறானயின்—செப்பும

நல்வழியும்

கலையளவே யாகுநாடு காரிகையார், நகலர்
நிலையளவே யாகு நலர்.

மூன்று-எமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற குற்றங்கள். அற்று-நீவ
கப பெற்று. ஒரு பொருளை-கடவுளையடைபும ஞானத்தை. தப்பாமல்-
தவறாமல். தன்னுள்-தன்மனத்தினால். பெறன் ஆயின்-பெறவிடின்.
செய்யும்-சொல்லப்படும். கலை அளவு ஆகும்-அன்பவமில்லாமற்படித்த
நூல்களின் அளவேயாகும். காரிகை-பெண்கள். நிலை-ஒழுக்கம்
நலம்-அழகு.

40. கதைக் குறியும்.

தேவர் குறையுந் திருநான் சகலமுந் துய
மூவர் தமிழு முனிமொழியும்--காலை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

தேவர்-திருவளவுவந்தவர் குறியும்-திருக்குறள். நால்மறை
முடிவு காண்கு வேதங்களின் முடிவான வேதாந்தம். மூவர்-அட்பர்
சந்தார், சம்பந்தர் என்னும் மூவர். தமிழும்-தமிழ் வேதமான தேவா
ரமும். முனிமொழியும்-வியாசமுனிவர் செய்த வேதாந்த சூத்ரமும்.
கோவை-திருக்கோவைவாரம். திருமூலர்-திருமூலநாயனார். சொல்லும்
திருமந்திரமும். ஒருவாசகம்--ஒரு பொருளைக்குறிக்கும் சொல்.

நல்வழியும் கதைக் குறியும் முற்றப்பெற்றன.

இவ்வாசிரியரால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள்.

* இக்குறியுள்ளவை சென்னைத் துரைத்தனத்தாரால்
அங்கீகரிக்கப்பட்டன

உயரகிராமம் (நூல்களின் பட்டி)	0 2 6
உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 4 0
* அறிவுறுத்தல் உயரகிராமம் கற்பிப்பு (புதிய பதிப்பு)	0 4 0
* கொள் உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 4 0
* வெற்றி பந்தா உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 4 0
* உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 8 0
<p>புதிய பதிப்பு. கதைக்குமுன் ஒவ்வொரு அதிகார பகுதியும் சென்னை காமப்போலீசின் எழுதப் பெற்றது (சரிசெய்தல்) 0 12 0</p>	
* உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 6 0
* உயரகிராமம் (மூலம்)	0 10 0
* உயரகிராமம் (தேசிய குறியீடுகளை)	0 8 0
அறிவு	0 1 0
* உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 6 0
* உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 2 0
* உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 8 0
* உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 2 6
உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு (புதிய பதிப்பு)	0 2 6
உயரகிராமம் உயரகிராமம் கற்பிப்பு	0 2 6

Apply to:—

R. GANAPATHI & Co
Perambur, Madras.
GR
No. 4 Dharmaraja koil street,
Washerman of Madras

* Mather & Co., Madras.

